

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 22 Φεβρουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 12

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Αὐτὸς ὁ Ἀντιφέρ τὸ εἶπε μὲ πολὺ
του κακοφρονισμὸ. Ἄν ὁ Μπέν-Ὁμάρ
τοῦ ἔφερνε τὸ περίφημο Μήκος, πε-
ρίμενε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ χάρισμα. Στὸ
γράμμα του ὁ Καμύλκ-πασάς δὲν τοῦ
ἔκανε λόγος γιὰ καμμιά συμφωνία...

«Τὸ νοῦ σου στὸ τιμό-
νι!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του
ὁ πρῶν καπετάνιος.

Ἔπειτα, δείχνοντας
στὴν Αἰγύπτῳ ἓνα ἔρημο
μέρος στὴν ἀκρὴ τοῦ λι-
μανιοῦ, τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε ἐδῶ, δὲν εἶ-
ναι ψυχρή. Κάμετε ὅμως
γρήγορα, γιὰ τὸ ψυχρὸ
αὐτὸ ἀεράκι ξυρίζει...

Καμμιά εἰκοσαριά βή-
ματα ἔπρεπε νὰ ἄμουν.
Κανένας δὲν ἦταν στὰ
πλοῖα τ' ἀραγμένον κοντὰ
στὴν προκυμαία. Ὁ τε-
λωνοφύλακας τῆς ὑπηρε-
σίας βημάτιζε οὐδ' ἀρκετὴ
ἀπόσταση ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἐκάθησαν κι' αἱ δυὸ
σὲ μιὰ μεγάλη κουλούρα
καραβόσχοινο.

— Σὰς ἀρέσει τὸ μέ-
ρος; ρώτησε ὁ Ἀντιφέρ.

— Πολὺ καλὸ, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Μπέν-Ὁμάρ.

— Λοιπὸν μιλήστε μου.
Καθαρὰ ὅμως, σὰς παρα-
καλῶ...

— Πολὺ καθαρά, κύ-
ριε Ἀντιφέρ! Δὲν μοῦ
ἀρέσουν οἱ περιστροφές.

Ἔβηξε δυὸ-τρεῖς φο-
ρὲς καὶ ρώτησε:

— Εἶχατε κάποτε ἔ-
ναν πατέρα;...

— Πῶς; Εἶναι γενικὴ

συνήθεια στὸν τόπο μας. Ἔπειτα;...

— Ἐμαθα πὼς πέθανε...

— Μάλιστα, ἐδῶ κι' ὀχτὼ χρόνια.

Ἔπειτα;

— Εἶχε ταξιδέψῃ;

— Φυσικά, ἀφοῦ κι' ὁ μακαρίτης ὁ
πατέρας μου ἦταν ναυτικός. Ἔπειτα;

— Σὲ ποιὲς θάλασσες;

— Σὲ ὅλες. Ἔπειτα;

— Ἐτυχε νὰ πάῃ καὶ στὴν Ἀνα-
τολή;

— Στὴν Ἀνατολὴ ὅπως καὶ στὴ
Δύση. Ἔπειτα;

— Μήπως, ἐδῶ κι' ἐξήντα χρό-
νια, βρέθηκε καὶ στὰ παράλια τῆς
Συρίας;

— Ἴσως ναί, ἴσως ὄχι. Ἔπειτα;

Αὐτὰ τὰ «ἔπειτα» ἔπεφταν στὸν
Μπέν-Ὁμάρ σὰ σβερχιὲς
καὶ τὸ πρόσωπό του με-
ταμορφωνόταν ἀπὸ ἀπε-
ρίγραπτες κωμικὲς γκρι-
μάτσες. Ὡστόσο ἐξακο-
λούθησε τίς ἐρωτήσεις
του:

— Γνωρίζετε πὼς ὁ
πατέρας σας ἔλαβε τὴν
εὐκαιρίαν νὰ προσφέρῃ
μιὰ πολὺ μεγάλη ἐκδού-
λευση... σὲ κάποιον...
ἐκεῖ στὴ Συρία;

— Καθόλου. Ἔπειτα;

— Ἀ! ἔκαμε ἐκπλη-
κτος ὁ Μπέν-Ὁμάρ. Οὐ-
τε πὼς ἔλαβε ἓνα γράμ-
μα ἀπὸ κάποιον Καμύλκ-
πασά;

— Πασά; Μὲ πόσες
ἀλογουρὲς;

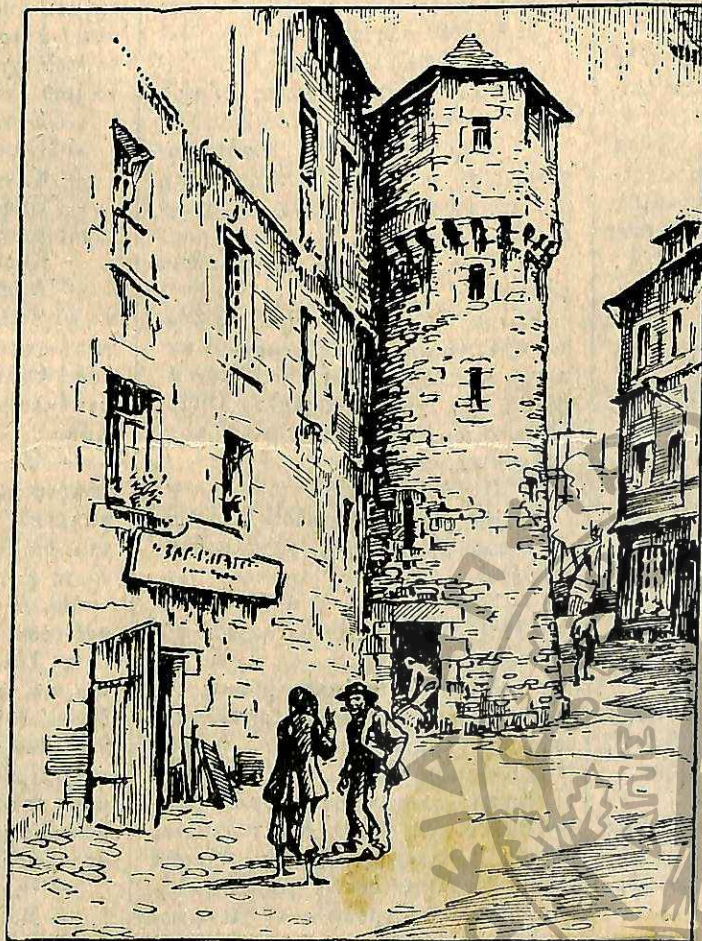
— Αὐτὸ μὰς εἶναι ἀ-
διάφορο, κύριε Ἀντιφέρ!
Τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ μά-
θω ἂν ὁ πατέρας σας ἔ-
λαβε γράμμα μὲ πολὺ
σπουδαῖες πληροφορίες.

— Δὲν ξέρω τίποτα.

Ἔπειτα;

— Μὰ δὲν ψάξατε τὰ
χαρτιά του; Δὲν εἶναι
δυνατὸ νὰ ἔσχισε αὐτὸ
τὸ γράμμα. Εἶχε, σὰς ἔξα-
ναλέω, μιὰ πληροφορία
πολύ-πολύ σπουδαία!

— Γιὰ σὰς, κύριε Μπέν
Ὁμάρ;

«— Νὰ σὰς μιλήσω, ἀποκρίθηκε ὁ Αἰγύπτιος, ποὺ στεκόταν
μὲ κάποια ἀμηχανία». (Σελ. 129, στ. α'.)

— Και γιά σ'α, κύριε 'Αντιφέρ! Γιατί ακριβώς αυτό το γράμμα θά ήθελα νά έχω... αν θέλατε δηλαδή νά κάμουμε μιά συμφωνία...

Γιά τόν 'Αντιφέρ ήταν πιά φανερό: Κάποιοι, πού δ Μπέν-Όμάρ τούς αντιπροσώπευε, κατείχαν τή Μήκος πού τού έλειπε γιά νά προσδιορίση τή θέση τών εκατομμυρίων.

«Τους κατεργαρίζεις! συλλογίσθηκε: θέλουν νά μου άρπάξουν τή μουσική, νά μου αγοράσουν τή γράμμα, και νά πάνε νά ξεθάψουν τή θησαυρό μου!»

Κι' αλήθεια. Τήν ίδια στιγμή, δ Μπέν-Όμάρ κι' δ 'Αντιφέρ άκουσαν τή βήματα ενός ανθρώπου πού έστριβε τή γωνία τής προκυμίας πρὸς τὸ Σταθμό. Σώπασαν, ἢ μάλλον δ συμβολαιογράφος άφησε ατέλειωτη μιά φράση πού είχε άρχίσει. Έρριξε μάλιστα μιά λοξή ματιά στό διαδάτη και τού έκανε ένα γοργό νεύμα σά νά τούλεγε: «τίποτα!» Έκείνος φάνηκε δυσαρεστημένος, έτάχυνε τὸ βήμα του και χάθηκε.

Ήταν ξένος, ὡς τριάντατριών χρόνων, μ' αλγυπτιακή φορεσιά, μελαφές, ρωμαλέος και πολύ άποκρουστικός. 'Ο Μπέν-Όμάρ βεβαίως τόν άγνώριζε, αν και τώρα έκανε τόν άδιάφορο.

Όπωςδήποτε, δ 'Αντιφέρ δέν είδε τὸ νεύμα κι' εξακολούθησε τήν έμιλία του:

— Κύριε Μπέν-Όμάρ, μου κάνετε τώρα τή χάρη νά μου εξηγήσετε γιατί θέλετε νά πάρете αυτό τὸ γράμμα, και νά μάθετε τὸ περιεχόμενό του, και νά τὸ αγοράσετε... αν τὸ είχα;

— Κύριε 'Αντιφέρ, είχα πελάτη μου κάποιον Καμύλκ-πασά κι' έφρόντιζα γιά τὰ συμφέροντά του...

— Είχατε, είπατε;

— Ναι. Κι' επειδή σι κληρονόμοι του...

Έδω δ 'Αντιφέρ φώναξε με κάποια έκπληξη:

— Οί κληρονόμοι του; Πέθανε λοιπόν;

— Πέθανε, άποκρίθηκε ήσυχα δ συμβολαιογράφος.

«Τὸ νου σου, 'Αντιφέρ! συλλογίσθηκε δ ήρωάς μας. Αὐτοί οί κληρονόμοι κάτι σοῦ μαγειρεύουν!...»

— Όστε, κύριε 'Αντιφέρ, ρώτησε δ Μπέν-Όμάρ ρίχνοντας πάλι μιά λοξή ματιά, δέν έχετε αυτό τὸ γράμμα;

— Όχι.

— Κρίμα! Γιατί οί κληρονόμοι τοῦ Καμύλκ-πασά επιθυμοῦν νά μαζέψουν δ, τι θά μπορούσε νά τούς θυμίξη τὸν αγαπημένο τους νεκρό...

— 'Α, γιά τή μνήμη του; Τί καλοί άνθρωποι! τί ευγενικές ψυχές!

— Γιά τή μνήμη του, κύριε 'Αντιφέρ. Κι' οί καλοί άνθρωποι, καθὼς τούς είπατε, δέν θά έδίσταζαν νά σ'α προσφέρουν έν' άρκετά γενναίο χρηματικό ποσό, αν είχατε νά τούς δώσετε τὸ γράμμα...

— Και, σά νά λέμε, πόσα;

— Τί σ'α μέλει τώρα... άφου δέν τὸ έχετε;

— Δέν πειράζει, πέστε...

— Νά, μερικές εκατοσταριές χιλιάδες φράγκα...

— Πφ! Έκαμε δ καπετάν- 'Αντιφέρ.

— 'Ισως και μερικά εκατομμύρια...

Έδω, σά νάχασε πιά τήν ύπομνή, δ καπετάν- 'Αντιφέρ έπιασε τόν Μπέν-Όμάρ από τὸ λαιμό λές κι' ήθελε νά τόν πνίξη, τόν τράβηξε στό στόμα του λές κι' ήθελε νά τόν δαγκάση, και τού σφύριζε σι' αὐτὴ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Λοιπόν, τὸ έχω!

— Τὸ γράμμα;

— Μάλιστα! τὸ γράμμα με τὸ διπλό Κάπα!

— Αλήθεια, με διπλό Κάπα υπέγραφε δ πελάτης μου!

— Τὸ έχω!... Τὸ διάβασα και τὸ ξαναδιάβασα! Και ξέρω, μαντεύω, γιατί επιμένετε τόσο νά τὸ πάρете.

— Κύριε...

— Μά δέν σ'α τὸ δίνω!

— 'Αρνείσθε;

— Ναι, γέρο μου! εκτός αν μου τὸ πλερώνετε...

— Πόσα; ρώτησε δ συμβολαιογράφος βάζοντας τὸ χέρι στήν τσέπη του σάν νάθελε νά βγάλη τὸ πουγγί του.

— Πόσα; Πενήντα εκατομμύρια φράγκα!

Και μ' άνοιχτὸ τὸ στόμα, τὰ δόντια έξω, τὰ μάτια γουρλωμένα, δ καπετάν Αντιφέρ κοίταξε λίγο τόν άφωνο, τόν καταστατισμένο Όμάρ.

Έπειτα, ξερά, με τόνο ναυτικού προστάγματος, τού είπε:

— 'Η πάρ' το, ἢ άσ' το!

— Πενήντα εκατομμύρια! ψιθύριζε δ συμβολαιογράφος σάν άποδλακωμένος.

— Μήν άρχίσετε τὰ παζάρια, κύριε Μπέν-Όμάρ! Δέν θά κατεβῶ σὺτε πενήνταράκι!

— Μά πενήντα εκατομμύρια;

— Τόσα κάνει, και μετρητά, χρυσάφι ἢ χαρτονομίσματα... ἢ τσέκ επί Γαλλικῆς Τραπεζῆς.

Σιγά-σιγά δ συμβολαιογράφος συνήλθε. Χωρίς άλλο, δ καταραμένος αὐτὸς θαλασσινός ήξερε τί σημασία είχε τὸ γράμμα εκείνο γιά τούς κληρονόμους τοῦ Καμύλκ-πασά. Δέν μπορούσε λοιπόν νά τόν γελάση κανένας.

Έπρεπε νά πάρη πολλά χρήματα

για νά παραδώση τὸ γράμμα, δηλαδή τὸ πλάτος, πού θά συμπλήρωνε τὸ μήκος πού κατείχε δ Μπέν-Όμάρ. Ναι, μά πενήντα εκατομμύρια...

Θά ρωτήσετε τώρα: πὼς αὐτὸς δ Μπέν-Όμάρ άγνώριζε πὼς δ καπετάν-Αντιφέρ ήταν δ κάτοχος τοῦ πλάτους; Μήπως, σά συμβολαιογράφος τοῦ μεγάλου Αιγυπτίου κι' εκτελεστής τών τελευταίων του θελήσεων, ήταν επιφορτισμένος νά φέρη στὸν καπετάν- 'Αντιφέρ και τὸ μήκος, ὅπως τού έλεγε εκείνο τὸ γράμμα; Αὐτὸ θά τὸ μάθετε σέ λίγο.

Πῆρε ένα γλυκερό, κατεργάρικο ὑφός και ρώτησε:

— Είπατε πενήντα εκατομμύρια, κύριε 'Αντιφέρ;

— Μάλιστα, τόσα είπα.

— Είναι τὸ άσπιότερο πράγμα πού άκουσα στή ζωή μου!

— Κύριε Μπέν-Όμάρ, θέλετε νά κούσετε τώρα και κάτι άλλο, άκόμα πιδ άσπιτο;

— Ευχαρίστως.

— Λοιπόν, είσαστε ένας κατέργαρος, ένας μπερμπάντης, ένας γέρο-κροκόδειλος τοῦ Νείλου!

— Κύριε...

— Αὐτὸ πού σ'α λέω! Θελήσατε νά μου άποσπάσετε τὸ μουσικό μου, αντί νά μου πῆτε τὸ δικό σας, εκείνα πού, χωρίς άλλο, έλάδατε έντολή νά μου άνακοινώσετε.

— 'Ετσι νομίζετε;

— 'Ετσι είναι!

— Κάνετε λάθος.

— 'Επιμένω: Είσαστε δ μεγαλύ-τερος μπαγαπόντης τοῦ κόσμου!

— Κύριε...

— 'Ανακαλῶ τὸ «μεγαλύτερος» ἀπὸ εὐγένεια, επιμένω ὅμως στὸ «μπαγαπόντης». 'Α, κλέφταρε, Μπέν-Όμάρ! Θέλεις λοιπόν νά μάθης τί γράφει εκείνο τὸ γράμμα με τὸ διπλό Κάπα;

— Τί; έκαμε ζωηρά δ συμβολαιογράφος με τήν τρελλή έλπίδα πὼς δ καπετάν- 'Αντιφέρ, στήν παραφορά του, θά τού έλεγε τὸ μυστικό χωρίς νά τὸ καταλάβη.

Μά δ Μαλουίνος δέν ήταν πάλι και τόσο άρελής.

— Τίποτα! άποκρίθηκε. 'Ηθελα νά πῶ πὼς, ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα, δέν μ' ενδιαφέρουν τὰ λόγια, κι' άς θυμίζουν κάποιες ύπηρεσίες πού είχε προσφέρει δ μακαρίτης δ πατέρας μου στὸν μακαρίτη Καμύλκ-πασά.

— 'Ενδιαφέρουν οί αριθμοί... οί τέσσερις αριθμοί πού γράφει μέσα!

— Οί τέσσερις αριθμοί;

— Μάλιστα! Και δέν θά σ'α τούς πουλούσα παρὰ μόνο γιά δωδεκάμισυ εκατομμύρια φράγκα τόν ένα! Φτά-

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

(ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'. — Γι' αγάπη τοῦ Μέγ' 'Αλέξανδρου

“Άξαφνα, έν' άλλο σκυλί—ένα σκυλί μεγάλο, δυνατό, καφετί με κίτρινες βούλες—ξεμπουκάρει από έναν άλλο δρόμο, βλέπει τὸ γάτο μου και δομῶ κατὰ πάνω του σά σάιτα.

‘Ο Μέγ' 'Αλέξανδρος δέν προφταίνει νά προφυλαχθῇ—νά γίνη μπάλα, νά σηκώση τίς τρίχες του, νά φουσκώση, γιά νά τρομάξη τὸν έχθρό του. Βλέποντάς τον τόσο κοντά του, με τὰ μυτερά του δόντια ξεσκεπασμένα, έβγαλε μιά φωνή τρομού, ένα σπαραχτικό νιαούρισμα, και τὸ βάλε στὰ πόδια.

Ποτὲ δέν εφантаζόμουν πὼς δ Μέγ' 'Αλέξανδρος ήταν ικανὸς νά τρέξη τόσο γρήγορα. Μά κι' δ σκύλος ξοπίσω του έτρεχε σάν τὸν άνεμο. Μόλις

εγὼ είχα περάσει τὸ κατώφλι τῆς πόρτας κι' εκείνοι οί δυὸ είχαν χαθεῖ κιόλα στή γωνία τοῦ δρόμου.

‘Ετρεχα μ' ὅλη τή δύναμη τών ποδιών μου μά δέν μπορούσα νά τούς φθάσω. Θάλεγες πὼς είχαν κάνει φτερά. Τὸ βέβαιο είναι πὼς εκείνοι είχαν ἀπὸ τέσσερα πόδια, ένῶ εγὼ δέν είχα παρὴ μόνο δυὸ. ‘Ωστόσο, ἅμα έστριψα κι' εγὼ στή γωνία, δέν τούς έχασα πιά ἀπ' τὰ μάτια μου. Τρέχοντας, τούς έβλεπα πού έτρεχαν κι' εκείνοι πρὸς τὰ Πευκάκια.

‘Ο φόβος μου γιά τὸ γάτο μου ήταν μεγάλος. ‘Ενόμιζα πὼς δ κακὸς σκύλος θά τόν εφθανε επιτέλους και θά μου τόν έπνιγε. ‘Ο φόβος αὐτὸς

μ' έκανε νά τρέχω σάν τοελλή χωρὶς νά βλέπω πού πατώ. ‘Ετσι δέν είδα και μιά πέτρα πού βρέθηκε στὸ δρόμο μου. Σκόνταψε τὸ πόδι μου σ' αὐτήν, έπεσα κάτω και... δέν θυμοῦμαι πιά τίποτα!

Φαίνεται πὼς λιγοθύμισα κι' έμεινα εκεί πού είχα πέσει... ‘Οταν συνήλθα κι' άνοιξα τὰ μάτια μου, δ ήλιος είχε βασιλέψει κι' άρχισε νά λάμπη τὸ φεγγάρι πού ήταν στή μέση σχεδὸν τοῦ οὐρανοῦ. ‘Ημουν ξαπλωμένη σὲ χῶμα ὅπου ήταν φυτωμένο λίγο χορτάσι κι' αίσθανόμουν φοβεροὺς πόνους στὸ πόδι.

Δοκίμασα νά σηκωθῶ, μά στάθηκε άδύνατο. «'Αι, τὸ πόδι μου!» έκαμα, κι' άρχισα νά κλαίω. Δέν ήταν μόνο ἡ νύχτα κι' ἡ έρημιὰ πού με φόβιζε. Κούωνα, πονοῦσα κι' ήθελα, αὐτὴ τήν ὥρα, νά κάθουμαι στὰ γόνατά τῆς μαμμῶς μου.

(‘Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

νει! άρκετά είπαμε! Καλὸ βράδυ!

Έδω, δ καπετάν- 'Αντιφέρ σηκώθηκε, έχωσε τὰ χέρια στῆς τσέπες κι' άρχισε νά βηματίζη, σφυρίζοντας τὸ αγαπημένο του τραγούδι—ένα τραγούδι άγνωστο πού τὸ παραμόρφωνε κιόλα φριχτά.

‘Ο Μπέν-Όμάρ έμεινε σάν καρφωμένος στή θέση του και κοίταζε τόν πονηρὸ Μαλουίνο πού άπομακρυνόταν με τὸ βαρὺ του βήμα, χειρονομώντας ζωηρά ὅπως ὅταν μιλούσε θυμωμένος με τόν φίλο του Τρεγκομαίν. ‘Ενόμιζε, φαίνεται, πὼς θά τόν τύλιγε εύκολα σάν κανένα κουτο-Φελλάχο...

‘Άξαφνα δ 'Αντιφέρ σταμάτησε, συλλογίσθηκε και, άπότομα, γύρισε στὸν άκίνητο πάντα συμβολαιογράφο.

— Κύριε Μπέν-Όμάρ...

— Τί θέλετε;

— Συγγνώμη... ξέχασα νά σ'α πῶ και κάτι άλλο,

— Τί;

— Τὸν αριθμό...

— Ποιὸ αριθμό;

— Τοῦ σπιτιοῦ μου. Είναι 3, ὁδὸς

‘Ωτ-Σάλ. Καλὸ είναι νά ξέρετε τή διεύθυνσή μου, και νά είσαστε βέβαιος πὼς θά σ'α δεχθῶ φιλικὰ τήν ἡμέρα πού θάρθῃτε.

— Θάρθῶ;...

— Ναι, με τὰ πενήντα εκατομμύρια στήν τσέπη!

Κι' αὐτὴ τή φορά δ καπετάν- 'Αντιφέρ ξεκίνησε άποφασιστικά, ένῶ δ συμβολαιογράφος σήκωνε τὰ μάτια στὸν οὐρανό, σά νά ζητούσε βοήθεια ἀπ' τὸν 'Αλλάχ και τόν Προφήτη του...

(‘Ακολουθεῖ)

ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

ΣΕ ΒΛΕΠΩ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ...

Σε βλέπω κοντά μου και νοιώθω ξανά Μαζί σου κι' εγὼ νά μικραίνω Κι' άδῶ κοριτσάκι μπροστά μου περνά Με πέπλους ὀνείρων πλεγμένο...

Τ' άγνό σου γελάκι με κάνει νά βρῶ Τὸ ξεγνοιαστο γέλιο τῆς νιότης Και γίνομαι πάλι παιδί τρυφερό Πού σέφνει ἡ Χαρά στὸ χορὸ της...

Σε βλέπω νά παίζεις, παιχνίδι κι' εγὼ Στὰ γέλια σου γίνομαι πλάνο, ‘Ανθίζεις και τ' άρωμα μόνη τρυγὰ Στὴν άσπρη ψυχούλα σου άπάνω...

Μιά τόση μου δίνεις 'περκόσμου χαρά Πού θέλω στὰ οὐράνια νά φτάσω, ‘Η 'Αγάπη μου βάζει στὸς ὤμους φτερά Θαρρῶ πὼς τ' άστέρια θά πιάσω...

Και φτάνοντας κείθε, τρελλά, φωναχτά Τῇ θεῖα μου χαρὰ θά λαλήσω...

Γελᾷς; Κι' ὅμως στάσου, τὰ οὐράνια [κι' αὐτὰ

Τὰ φτάνω ὅταν Σένα φιλήσω!...

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ANDERSEN

Ο ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

— Είναι έντελως το άλλο άκρο από σένα, απάντησε ο Μαντρόσκυ-

λος. Είναι μαύρο σαν άράπη και το κορμί της είναι κατωμένο από λαμαρίνα. Τρώει ξύλα από το πρωί ως το βράδυ και τόσο τη μπουκώνουν που βγαίνει ή φωτιά από το στόμα της. Μπορεί να καθήσκει κανείς από κάτω της ή πλάι της και τότε αισθάνεται περίφημα τον έαυτό του, όσο κύριο κι' αν κάνη έξω. Από τη θέση που στέκεσαι μπορείς να την δεις από μέσα από το παράθυρο.

Ο Χιονάνθρωπος κοιτάξε και είδε ένα πράγμα μαύρο και γυαλιστερό, από βερνικωμένη λαμαρίνα που από τα έγκατά του έβγαζε φλόγινες γλώσσες. Ο

Χιονάνθρωπος έννοιωσε ένα περίεργο αίσθημα. Μια παράδοξη συγκίνηση τον κυρίευσε δολόκληρο, κάτι που δεν μπορούσε να το καθορίσει.

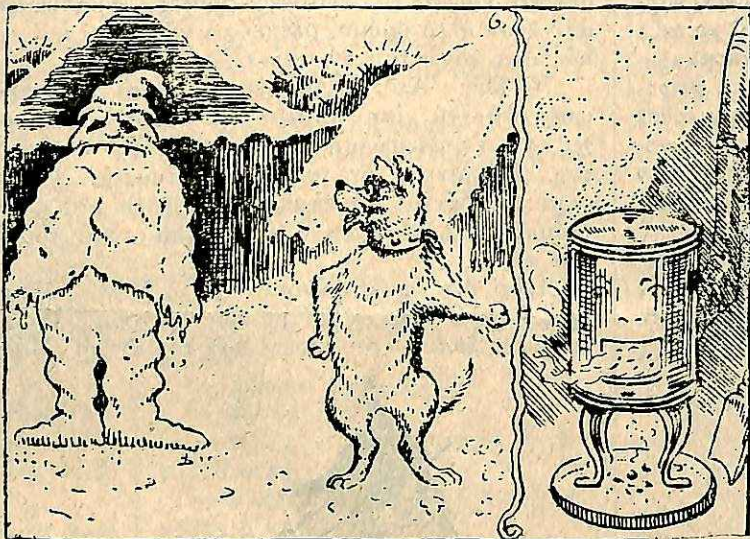
— Και γιατί την έγκατέλειψες αυτή την κυρία; ρώτησε ο Χιονάνθρωπος που νόμιζε πως οι καλοί τρόποι τον υποχρέωναν να δώσει ένα τέτοιο τίτλο στη σόμπα. Γιατί έφυγες από ένα τόσο όρατο και βολικό μέρος;

— Εγώ δεν έφυγα με τη θέλησή μου. Με διώξαν. Με έβγαλαν από το σπίτι, και με φέρανε εδώ και με δέσνε. Είχα δώσει μια γερή δαγκωματιά στο πόδι του μικρότερου από τα φεντικά μου, γιατί θέλησε να μου πάρη το κόκκαλο που ροκάνιζα. «Όσο τον άντι όστω», σκέφθηκα και είπα. Μα στους άλλους αυτό έκανε φοβερή έντοπωση και από τότε μ' έβγαλαν έξω και μ' έχουν

εδώ δεμένον με την αλυσίδα κι' έχασα τη φωνή μου. Δεν μ' άκουε τίς βραχνιασμένος που είμαι; ούάβ, ούάβ! Δεν μπορώ πιά να μιλήσω σαν τα άλλα σκυλιά. Αυτή ήταν ή μοίρα

μου, βλέπεις. Τι να γίνη;

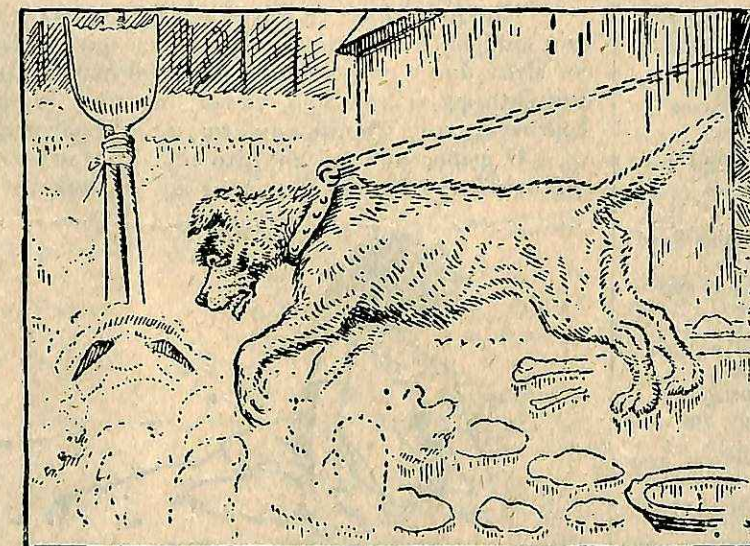
Μά ο Χιονάνθρωπος δεν τον άκουγε πιά. Είχε τη ματιά του στηλωμένη στο ισόγειο, στο διαμέρισμα της πορτιέρισσας, στην κάμαρα εκείνη όπου ή σόμπα στεκόταν επάνω στα

— «Από τη θέση που στέκεσαι μπορείς να ιδής τη σόμπα, είπε ο Σκύλος». (Σελ. 136, στ. α')

σιδερένια πόδια της και καμάρωνε.

— Τι περίεργο πράγμα είναι αυτό που νοιώθω, έκανε ο Χιονάνθρωπος. Όλα τρίζουν μέσα μου. Μήπως έφτασε ή στιγμή να τρέξω; Αν είναι να γίνη αυτό, τότε θα επιθυμούσα να

— Μπρέ τον κακομοίρη! Έκανε ο Μαντρόσκυλος». (Σελ. 137, στ. α')

μπορούσα να πήγαινα μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, να καθήσω κοντά σ' αυτή την ώραία νέα, να της μιλήσω και να μου μιλήσει, έστω κι' αν για να το κατορθώσω αυτό θα έπρεπε να

περάσω ανάμεσα από τα τζάμια του παραθυριού.

— Ποτέ σου δεν θά μπορούσής να μπής εκεί μέσα, φώναξε ο σκύλος. Άλλωστε, μόλις βρεθής κοντά στη σόμπα θά λυώσης, ούάβ, ούάβ!

— Νοιώθω σαν να βρισκόμουν κιόλας κοντά στη σόμπα, είπε ο Χιονάνθρωπος. Τι απόλαυση που είναι.

Όλοκληρη την ήμέρα ο Χιονάνθρωπος δεν είχε μάτια παρά για να κοιτάξη μέσ' απ' το παράθυρο. Κατ' όσούρουπο ή όψη της κάμαρας έγινε ακόμη πιο έλκυστική. Η σόμπα έδγαζε μια γλυκειά λάμψη, που δεν έμοιαζε ούτε με το ήλιου τη λάμψη ούτε με το φεγγαριού. Όχι, μια τέτοια λάμψη μόνο ή σόμπα μπορεί να τη βγάλη, όταν είναι καλά γεμάτη. Η πόρτα της κάμαρας άνοιξε και τότε ή σόμπα πέταξε μια

δυνατή φλόγα από το στόμα της. Την είχε πάντα αυτή τη συνήθεια. Το αντιφέγγισμα αυτής της φλόγας έπεσε επάνω στην χλωμή όψη του Χιονάνθρωπου κι' έδαψε με ρόδινο χρώμα το μέρος της καρδιάς του.

— Δεν μπορώ νάνθέξω περισσότερο, άναστέναξε ο Χιονάνθρωπος. Αυτή έχει μέσα έχει μια άκατανίκητη έλξη επάνω μου. Τι όμορφη που είναι όταν βγάζει τη γλώσσα της!

Η νύχτα ήταν ατέλειωτη. Μά φάνηκε πολύ σύντομη στον Χιονάνθρωπο που βρισκόταν βυθισμένος σέ ρεμβασμούς.

Το πρωί τα τζάμια του ισόγειου ήταν όλα σκεπασμένα με πάχνη, που σχημάτιζε επάνω τους τα πιο όρατα σχέδια που μπορεί να επιθυμήσει ένας Χιονάνθρωπος. Μά δεν άφησαν να διακρίνη κανείς ανάμεσά τους την σόμπα. Κι' όσο κι' αν προχωρούσε ή μέρα, το στρώμα της πάχνης ήταν τόσο παχύ και το κρύο τόσο δυνατό ώστε τα τζάμια έμεναν σκεπασμένα και ο Χιονάνθρωπος δεν κατόρθωνε

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ίδου στίχοι από τον «Όρκο»:

*Nāxeres, θάλασσα καλή, με πόση τρικυμία
Δέρνει ψυχές αδύνατες νύχτα τυφλή και
[κρύα!]*

Η Κυρά-Φροσύνη του Βαλαωρίτη, επικό ποίημα επίσης, αποτελείται, κατά μέγα μέρος, από άνομοιο-κατάληκτους δεκαπεντασύλλαβους. Και κατά μέγα μέρος είναι μονοκόμματο:

*Έπέσανε τα Γιάννενα σιγά να κοιμηθούνε,
Έκλείσανε τα μάτια τους, έσβύσανε τα φώτα.*

Όταν όμως ένα ποίημα—προσέξετε σ' αυτή τη διάκριση—αποτελείται από δυο μόνο στίχους, έστω κι' όμοιοκαταληκτικούς, τότε δεν έχουμε πιά στροφή, αλλά είδος ποιήματος αυτοτελούς, που λέγεται Δίστιχο ή Λιανοτράγουδο. Οι παροιμίες:

*Χόρευε, κυρά-Μαριού
Μά 'χε κι' έννοια το σπιτιού*

*Πολλά μαλλιά
Λίγα μυαλά.*

είναι Δίστιχα. Το λαϊκό τραγούδι του χορού:

*Τούτ' ή γη που θά μās φάη,
Δόστε της κλωτσιά κι' άς πάη!*

είναι Δίστιχο. Μά έχουμε κι' άλλα οδοιτελή, με περισσότερους στίχους. Το Έπιγραμμα του Σολωμού σέ φαντασμένο:

*Για πές μου, γρίχαλο, ποδ' πās,
Ποδ' πās μπροστά και πίσω;
— Τόν κόσμο να φωτίσω!*

είναι Τρίστιχο. Όλα τα ποιήματα στην «Παχ' Δαλέουσα» του Παύλου Νιρβάνα αποτελούνται από τέσσερις μόνο στίχους κι' είναι Τετράστιχα. Ο Παλαμάς επίσης έχει δλάκερη συλλογή από τέτοια, τον «Κόκυλο των Τετράστιχων». Τό περίφημο Έπιγραμμα του Σολωμού στα Ψαρά:

*Στών Ψαρών την δόξαυση ράχη,
Περπατώντας ή Δόξα μονάχη,
Μελετά τα λαμπρά παλληκάκια
Και στην κόμη στεφάνι φορεί
Γνωμένο από λίγα χορτάρια
Που είχαν μείνει στην έρημη γή*

είναι Έξάστιχο. Τό πασίγνωστο «Ψαράκι» του Βιζυηνού:

*Ψαράκι που δ'ι του βοεθή
Ορέγεται να το γευθή
Και μέσ' στο ρέμμα το βαθύ
Κυνηγητό του κάνει,
Μιά μέρα θενά γελαστή
Από τ'αγκίστρι θά πιαστή
Και θάμνη στο τηγάκι*

είναι Έπτάστιχο. Ο Φιλήντας, πάλι,

έχει μια συλλογή μικρών ποιημάτων από όκτώ στίχους το καθένα, με τον τίτλο «Όκτάδες» (Όκτάστιχα). Και τό Όκτάστιχο είναι πολύ συνηθισμένο είδος. Θά μπορούσε να πη κανένας πως αποτελείται από δυο τετράστιχα, δηλαδή από δυο στροφές. Είναι όμως μονοκόμματο, γιατί τα δυο του τετράστιχα δεν είναι ανεξάρτητα, παρά στίχοι του ενός όμοιοκαταληκτούν με στίχους του άλλου.

Η όμοιοκαταληξία δένει μεταξύ τους και τούς στίχους του Έξάστιχου, που γι' αυτό δεν είναι δυο τρίστιχα, και του Τετράστιχου, που γι' αυτό δεν είναι δυο δίστιχα, άκόμα και του Δεκατετράστιχου ή Σονέτου, που κι' αυτό δεν είναι δυο τετράστιχα και δυο τρίστιχα, αλλά τό πολύ ένα όκτάστιχο και ένα έξάστιχο, που δένονται με δικούς τους κανόνες, όπως θά ίδουμε παρακάτω.

Στό μεταξύ, άς γυρίσουμε στις καθαυτά στροφές, δηλαδή στα συμπλέγματα των στίχων που ξαναγυρίζουν σ' ένα μικρό ή μεγάλο ποίημα, όταν δεν είναι μονοκόμματο. Είπαμε πως οι στίχοι των στροφών πρέπει να όμοιοκαταληκτούν μεταξύ τους και πως ή μικρότερη είναι τό δίστιχο. Το τρίστιχο μπορεί να όμοιοκαταληκτούν κι' οι τρεις στίχοι, μά μπορεί να όμοιοκαταληκτούν και μόνο οι δυο—πρώτος και δεύτερος, ή πρώτος και τρίτος, ή δεύτερος και τρίτος—κι' άλλος—ο τρίτος, ή ο δεύτερος, ή κι' ο πρώτος—να μένουν λυτοί. Π: χ:

*Χιδνι έπρεσ πολύ
Κάνει κούο σήν αλή
Μπαίνω μέσ' στο σπίτι.*

Νά ένα τρίστιχο όπου όμοιοκαταληκτούν ο πρώτος του με τό δεύτερο στίχο κι' ο τρίτος είναι λυτός. Μά θά μπορούσε νάταν κι' έτσι:

*Μπαίνω μέσ' στο σπίτι,
Κάνει κούο σήν αλή
Απ' το χιδνι τό πολύ.*

Ή κι' έτσι:

*Κάνει κούο σήν αλή,
Μπαίνω πιά στο σπίτι,
Χιδνι έπρεσ πολύ.*

Άλλά όποιο σύστημα όμοιοκαταληξίας κι' αν διαλέξη κανείς για τα τρίστιχά του, με τό ίδιο πρέπει να εξακολουθήσει έλο τό ποίημα, για να είναι οι στροφές του όμοιες.

Στό τετράστιχο, μά απ' τις κοινότερες στροφές, όμοιοκαταληκτούν συνήθως ο πρώτος στίχος με τον τρίτο κι' ο δεύτερος με τον τέταρτο:

(Ακολουθεί)

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

15 Σεπτεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Ζυγίστηκα χτες στη ζυγαριά που ζυγίζουν το σιτάρι στη μεγάλη αποθήκη των Κόρνερς. Έπαχυνα πέντε κιλά! Έπιτρέπει μου να σάς συστήσω το Λόκ-Γουίλλω ως μέρος μοναδικό για να αναλαβάνη κανείς δυνάμεις.

Δική σας πάντοτε
Γιούντι

25 Σεπτεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Βρίσκομαι εδώ από την περασμένη Παρασκευή, νοιώθοντας μεγάλη θλίψη που άφινα το Λόκ-Γουίλλω και μεγάλη χαρά που ξαναγύριζα στο Κολλέγιο. Είναι πολύ ευχάριστο συναισθημα να γυρίζω κανείς πίσω σ' ένα γνώριμο και αγαπητό μέρος. Και αρχίζω να συνειθίζω τώρα στο Κολλέγιο.

Αρχίζω όμως να συνειθίζω και στον κόσμο. Αρχισα να αισθάνομαι πώς είμαι κι' εγώ ένας άνθρωπος σαν τους άλλους κι' όχι πώς με δέχονται ανάμεσά τους από μεγάλη συγκάταξση κι' επιείκεια. Φαντάζομαι πώς δεν καταλαβαίνετε τί θέλω να πω. Ένας άνθρωπος τόσο σπουδαίος ώστε να τον έχουν βάλει Σύμβουλο σε ένα Όρφανοτροφείο, είναι αδύνατο να νοιώση τις σκέψεις και τα αισθήματα ενός ανθρώπου που είναι τόσο λίγο σπουδαίος ώστε να είναι τρόφιμος αυτού του Όρφανοτροφείου.

Και τώρα, αγαπητέ μου Μπάριμπα, ακούστε τα νέα μου. Με ποιά νομίζετε πως συγκατοιχώ; Με τη Σάλλυ Μάκ-Μπράιτ και με τη Τζούλια Πέντλετον! Για φαντασθήτε! Μας έδωσαν ένα κοινό διαμέρισμα για τις τρεις μας, που είναι χωρισμένο σε τρεις μικρές κρεβατοκάμαρες και ένα σπουδαστήριο όπου μαζευόμαστε και οι τρεις.

Την περασμένη άνοιξη είχαμε αποφασίσει η Σάλλυ κι' εγώ να συγκατοιχώσουμε, και η Τζούλια είχε ακλόνητη απόφαση να μη χωριστή από τη Σάλλυ. Για ποιά λόγο και ατία δεν ξέρω, γιατί έχουν τελείως διαφορετικό χαρακτήρα ή μία από την άλλη. Μά οι Πέντλετον είναι από φυσικού τους άνθρωποι συντηρητικοί και δεν αγαπούν τις αλλαγές. Τό αποτέλεσμα μια φορά είναι ότι τώρα βρίσκομαστε όλες μαζί.

Φαντασθήτε τη Γερουσία 'Αμποτ' πρώην τρόφιμο του 'Ασούλου Τζών Γκρίερ, να συγκατοιχώ με μία Πέντλετον. Απόλυτη Ισοπέδωση.

Η Σάλλυ έβαλε υποψηφιότητα για πρόεδρος της τάξεως, και αν δεν βρεθούμε πολύ γελασμένες, θα βγεί το δίχως άλλο. Τι μηχανορραφίες και συζητήσεις γίνονται δεν μπορείτε να φαντασθήτε—είμαστε σπουδαίοι πολιτικοί! 'Ω, σάς το λέω και να το ξέρετε, αγαπητέ μου Μπάριμπα, πως όταν έμεις οι γυναίκες αποκτήσουμε πολιτικά δικαιώματα, έσείς οι άντρες με τα δόντια θα πολεμάτε για να κρατήσετε τα δικα

*Κουβαλούσαμε στην παρέλασή μας πελώριες επιγραφές σημειώνες πάνω σε κοντάκια... (Σελ. 139, στ. α')

σας. Οι εκλογές θα γίνουν το έρχόμενο Σάββατο και το βράδυ θα κάνουμε λαμπαδηφορία, άσχετο ποιός θα είναι ο νικητής.

Αρχίσαμε χημεία, ένα μάθημα πολύ ενδιαφέρον και ασυνείηστο. Δεν φανταζόμουν ποτέ πριν, πως μπορεί να υπάρξει ένα τόσο περίεργο πράγμα. Μας μαθαίνουν τα σχετικά με τα διάφορα σώματα και στοιχεία, αλλά θα είμαι περισσότερο ικανή να συζητήσω γι' αυτά μαζί σας τον έρχόμενο μήνα.

Κάνουμε και Λογική, και Παγκόσμια Ιστορία.

Και τα έργα του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ.

Και Γαλλικά.

Αν αυτό το πράγμα εξακολουθήσει μερικά χρονιά ακόμη, θα γίνω σχεδόν σοφή.

Έχουμε στην τάξη μας ένα κορίτσι που ή γλώσσα της τρέχει στα γαλλικά όσο και στα αγγλικά. Είχε πάει στη Γαλλία με τους γονείς της όταν ήταν ακόμη πολύ μικρή και έμεινε εκεί τρία χρόνια σε ένα μοναστήρι Καλογραιών. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε τι φωστήρας είν' αυτή σχετικά με έμας—τα άνωμαλα ρήματα είναι γι' αυτήν παιχνιδάκι. Πολύ θα επιθυμούσα, άντι να με πετάξουν στην πόρτα του 'Ασούλου Τζών Γκρίερ, να με είχαν πετάξει μπροστά σ' ένα μοναστήρι Καλογραιών. Αλλά όχι πάλι, ούτε αυτό δεν θα το ήθελα! Γιατί τότε δεν θα είχα την τύχη να γνωρίσω σάς. Και προτιμώ που γνωρίζω σάς παρά που δεν γνωρίζω γαλλικά.

Καληνύχτα σας, Μπάριμπα μου. Πρέπει τώρα να πάω να φωνάξω τη Χάρριετ Μάρτιν για να συζητήσουμε πρώτα το μάθημα της Χημείας και ύστερα να ανταλλάξουμε τις γνώμες μας επάνω στο ζήτημα της έκλογής της νέας μας προέδρου.

Δική σας σε προεκλογική δραστηριότητα

Γ. 'Αμποτ

17 'Οκτωβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Αν υποθέσωμε πως ή κολυμβητική δεξαμενή του Γυμναστηρίου ήταν γεμάτη με μπελτέ από φραγκοστάφυλο, θα ήταν δυνατό, άνθρωπος που θα επιχειρούσε να κολυμπήσει μέσα σ' αυτήν, να καταφέρει να κρατηθεί στον άφρό, ή θα βούλιαζε σαν τ' μολύδι;

Είχαμε μπελτέ από φραγκοστάφυλο για γλυκό σήμερα το μεσημέρι, και τουτό έδωσε άφορη σ' αυτό το πρόβλημα. Το συζητήσαμε με μεγάλη θέρμη επί μισή ώρα και ακόμη δεν το λύσαμε. Η Σάλλυ υποστηρίζει πως θα μπορούσε να κολυμπήσει, μα εγώ είμαι σίγουρη πως κι' ο καλύτερος ακόμη κολυμπητής του κόσμου θα βούλιαζε μέσα σε δυό λεπτά. Δεν θα ήταν όμως άστειο να πνιγεί κανείς μέσα σε μπελτέ από φραγκοστάφυλο;

Δυό ακόμη προβλήματα προκαλούν μεγάλες συζητήσεις μεταξύ μας κατά την ώρα του τραπέζιου.

Ιον Τί σχήμα έχουν τα δωμάτια σ' ένα οκτάγωνο σπίτι; Μερικές υποστηρίζουν πως θα έχουν σχήμα τετράγωνο. Εγώ όμως φαντάζομαι πως θα είναι τριγωνικά, σαν φέτες πορτοκαλλίου. Έτσι δεν νομίζετε και σεις;

2ον Υποθέσατε πως θα σάς έδωζαν μέσα σε μία κοίλη σφαίρα, που

ή έσωτερική της επιφάνεια θα ήταν δόκλιχη ένας μεγάλος καθρέφτης. Σε ποιά σημείο θα σταματούσε ή αντανάκλαση του προσώπου σας και θα άρχιζε ή αντανάκλαση της πλάτης σας; Όσο περισσότερο συλλογίζεται κανείς αυτό το πρόβλημα, τόσο πιο πολύπλοκο το βρίσκει. Απ' όλα αυτά βλέπετε με τί σπουδαία φιλοσοφικά προβλήματα περνάμε τις ελεύθερες ώρες μας;

Σας έγραφα καθόλου για τις εκλογές; Έγιναν τώρα και τρεις βδομάδες, μα ή ζωή εδώ περνάει τόσο γρήγορα, ώστε εσά έγιναν τώρα και τρεις βδομάδες που φανταίνονται σαν να έχουν συμβεί στην προϊστορική εποχή. Η Σάλλυ βγήκε και της εκάναμε την λαμπαδηφορία. Κουβαλούσαμε κιόλας στην παρέλασή μας πελώριες επιγραφές σημειώνες επάνω σε κοντάκια που έγραφαν «Ζήτω ή Μάκ-Μπράιτ», και μπροστά μας είχαμε βάλει μία ορχήστρα από δεκατέσσερα όργανα, (τρείς σφυρίχτρες και έντεκα φουσαρμόνικες).

Είμαστε πολύ σπουδαία πρόσωπα τώρα έμεις που κατοικούμε στο διαμέρισμα «258». Κάτι κόλλησε και στη Τζούλια και σε μένα από τις μεγάλες τιμές που έγιναν στη Σάλλυ. Είναι πολύ κολακευτικό πράγμα, αλλά δημιουργεί και μεγάλες υποχρεώσεις το να ζή κανείς στο ίδιο σπίτι με μία πρόεδρο.

Bonne nuit, cher Μπάριμπα-Μακροπόδη

Acceptez mes compliments très respectueux

Je suis
Votre Γιούντι

12 Νοεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα Μακροπόδη

Χτες νικήσαμε τις Νεοφερμένες στο Μπάσκετ-μπώλ. Είμαστε βέβαια πολύ ευχαριστημένες—μα άχ! αν κερδίζαμε και τις Μεγάλες! 'Ας γινόταν ένα τέτοιο πράγμα και δεν θα μ' ένοιζε να γίνη ελο το κορμί μου γεμάτο πράσινα και μπλάδα και μελιτζανιά σημάδια, και να μείνω μία βδομάδα στο κρεβάτι φασιωμένη από το κεφάλι ως τα νύχια κι' αλειμένη με πομμάδες.

Η Σάλλυ με προσκάλεσε να περάσω στο σπίτι της τις διακοπές των Χριστουγέννων. Η οικογένειά της μένει στο Γουόστερ της Μασσαχουσέτης. Δεν είναι πολύ ευγενικό από μέρος της; Θάθελα πολύ να πάω. Δεν έτυχε ποτέ στη ζωή μου να βρεθώ μέσα σε μία οικογένεια, παρά μόνο στο Λόκ-Γουίλλω. Μα οι Σέμπλς είναι μεγάλοι και γέροι κι' έτσι δεν λογα

ριάζονται. Στην οικογένεια Μάκ-Μπράιτ όμως υπάρχει μία φουρνιά παιδιά (δυό ή τρία το λιγώτερο) και μητέρα και πατέρας και μία γάτα τους. Είναι δηλαδή οικογένεια με τα όλα της. Το να φτιάχνω κανείς τα μπασούλα του και να φεύγει είναι πολύ πιο ευχάριστο παρά το να μένη πίσω μόνος του. Βρίσκουμε σε μεγάλη υπερδιέγερση μ' αυτή την προσδοκία.

Έπτά ή ώρα, Πρέπει να τρέξω για τις δοκιμές. Θα δώσουμε μία θεατρική παράσταση. Εγώ θα είμαι ένα βασιλόπουλο με βελουδένιο κοστούμι και κίτρινες μπουκλες. Δεν είναι μεγάλο γλέντι;

Δική σας
Γ. Α.

Θέλετε να μάθετε πως είμαι; Σας στέλνω μία φωτογραφία των τριών μας που μās την τράβηξε ή Λεονόρα Φέντον.

Η ξανθή που γελάει είναι ή Σάλλυ, κι' ή ψηλή που κρατάει τη μύτη της ψηλά στον αέρα είναι ή Τζούλια, κι' ή κοντούλα που δ' άέρας της φυσάει τα μαλλιά στο πρόσωπο είναι ή Γιούντι—στην πραγματικότητα είναι πιο όμορφη, αλλά εδώ της έπεφτε ο ήλιος στα μάτια.

Γουόστερ-Μασσαχουσέτη

31 Δεκεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Είχα σκοπό να σάς γράψω πρωτότερα και να σάς ευχαριστήσω για την επιταγή που μου στείλατε για τα Χριστούγεννα, αλλά ή ζωή στο σπινικό των Μάκ-Μπράιτ απορροφά τόσο πολύ κανέναν, ώστε δεν κατάφερα να βρω δυό λεπτά στη συνέχεια για να καθήσω στο γραφείο.

('Ακολουθεί)

Μετάφρασις Α. Δ. και Γ. Τ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

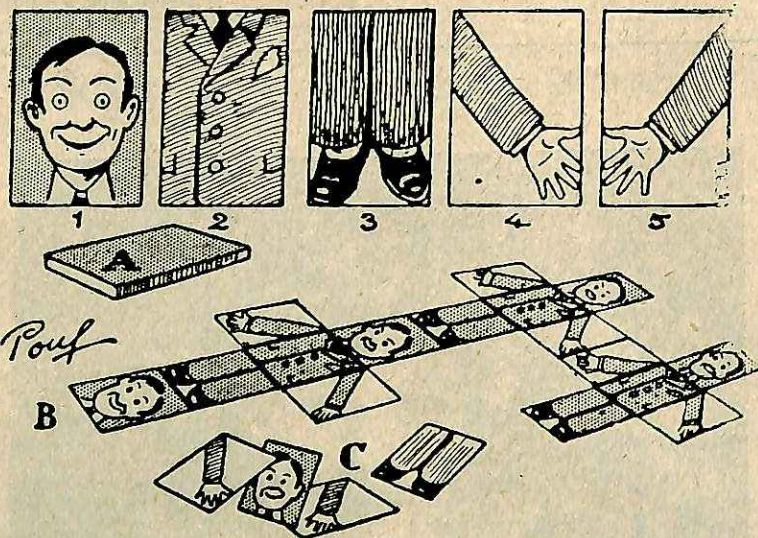
Το κοριτσάκι αυτό είναι το πιο γνωστό, το πιο όμορφο, το πιο αγαπητό κι' ίσως το πιο ευτυχισμένο του κόσμου. Είναι ή 'Ελισάβετ, πρωτότοκη κόρη του δούκα της Υόρκης και τώρα διαδόχου του 'Αγγλικού θρόνου, ή μέλλουσα δηλαδή Βασίλισσα της 'Αγγλίας και Αυτοκρατορίσα των 'Ινδιών!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως όλοι σας γνωρίζετε το ντόμινο, το παιχνίδι αυτό που παίζεται με 28 τετραγωνάκια σημαδεμένα με μαύρες βούλες. Τό παιχνίδι αυτό είναι όχι μονάχα παλιό ενδιαφέρον αλλά και πολύ αξιοσέβαστο, γιατί έχει κάμποσες εκατοντάδες χρόνια στη ράχη του. Το Ζωντανό Ντόμινο όμως που θα σας περιγράψω σήμερα, σ' α νεώτερο, είναι και πολύ πιο διασκεδαστικό, ενώ συγχρόνως παρουσιάζει όλες τις δυσκολίες και κάνει δυνατούς όλους τους συνδυασμούς που μπορεί κανείς να επιτύχει και με το κλασικό Ντόμινο.

Σ' ένα μεγάλο φύλλο καρτόνι χα-

Έπάνω: Άνθρωπάκι κομμένο σε πέντε. — Κάτω: Πώς παίζεται το Ζωντανό Ντόμινο.

ράξετε και ύστερα κόψετε σαρανταπέντε τετραγωνάκια μακρόστενα, που επάνω τους θα σχεδιάσετε έννέα εν όλω ανθρωπάκια από πέντε κομμάτια κάθε ανθρωπάκι, είτε ξεσχεδιάζοντας αυτούς που είναι ζωγραφισμένοι στην εικόνα μας, είτε χρησιμοποιώντας για μοντέλλο οποιαδήποτε άλλη ζωγραφιά ή φωτογραφία, φτάνει να μπορεί να χωριστεί σε πέντε.

Αν θέλετε το παιχνίδι σας να είναι πιο περιποιημένο, θα σχεδιάσετε πρώτα τα ανθρωπάκια επάνω σε λευκό χαρτί με σινική μελάνη ή με χρώματα, και ύστερα θα τα κολλήσετε στα καρτονάκια ή καλύτερα ακόμη σε μικρά κομμάτια ξύλου. (Σχ. Α)

Ο κανονισμός του παιχνιδιού είναι ο εξής:

1: Τα πόδια μπορούν να ακουμπήσουν επάνω στο κεφάλι, γιατί τα

ανθρωπάκια σχηματίζουν έτσι μια πυραμίδα όπως στο Ιπποδρόμιο: τα κεφάλια όμως δεν μπορούν να ακουμπήσουν επάνω στα κεφάλια ούτε τα πόδια επάνω στα πόδια.

2: Στους πλαγίους σχηματισμούς βάζετε τους ανθρωπάκους να πιάνονται χέρι με χέρι. Έννοείται πως το δεξί χέρι θα πιάνεται στο αριστερό, διαφορετικά δεν είναι δυνατόν να συνεχισθεί ο σχηματισμός του ανθρωπάκου. (Βλέπε και σχήμα Β)

Κερδίζει φυσικά εκείνος που θα μπει να ξεφορτωθεί το γρηγορότερο τους ανθρωπάκους του.

Όπως συμβαίνει και στο κοινό Ντόμινο, δεν μοιράζονται όλα τα πιόνια, αλλά μένουν μερικά για έφεδρεία

και όποιος δεν έχει κατάλληλο πιόνι για να παίξει, μπορεί να ψαρέψει στην τύχη κανένα απ' εκεί (Βλ. σχήμα C). Έννοείται πως αν κι αυτό δεν είναι το κατάλληλο, δεν μπορεί να το γυρίσει πίσω με τη κρατήση για άλλη ευκαιρία.

ΤΟ ΣΚΑΚΙ ΩΣ ΜΑΘΗΜΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τό ξέρετε πως στην Ανωτέρα Σχολή Αρρένων του Γουέντνεμπέρου (αυτά τα ευλογημένα αγγλικά ονόματα, κινδυνεύεις να στραμπουλήξεις τη γλώσσα σου ως που να τα προφέρεις!) μέσα στο πρόγραμμα των άλλων υποχρεωτικών μαθημάτων έχουν βάλει και το σκάκι και το μάθημα γίνεται στα παιδιά δυο φορές την εβδομάδα; Στις ώρες που δεν έχουν μάθημα τα παιδιά διοργανώνουν παιχνίδια μεταξύ τους, γίνονται

δε κι' επίσημα παιχνίδια δυο φορές το χρόνο μεταξύ των διαφόρων τάξεων και η διεύθυνσις του σχολείου έχει όρισει ως έπαμειβόμενο έπαθλο ένα κύπελλο άσημένιο που το παίρνει στην κατοχή της ή τάξη που θα βγή κά-θε φορά νικήτρια.

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΥΣΟΦΙΛΑ!

Ίσαμε τώρα νόμιζα πως οι βοσκοί παίζουν τη φλογέρα τους για τη δική τους μονάχα ευχαρίστηση, μα και για τη δική μας όποτε τύχει να περάσουμε από εκεί που βόσκουν τ' αρνιά τους και να τους ακούσουμε. Τώρα όμως — γηράσκω δει διδασκόμενος! — μαθαίνω πως ο ήχος της φλογέρας ευχαριστεί και τα πρόβατα! Σ' αυτό τουλάχιστον το συμπέρασμα κατέληξε ένας Άγγλος σοφός ύστερα από παρατηρήσεις πολλών χρόνων. Όταν, λέει, ο βοσκός πηγαίνει μπροστά λαλώντας τη φλογέρα ή οποιοδήποτε άλλο σχετικό όργανο, τα πρόβατα τον ακολουθούν πολύ πιο πρόθυμα στη βοσκή. Γι' αυτό λοιπόν οι τοσπαναρείοι της Σκωτίας δεν αποχωρίζονται ποτέ την γκάινδα τους (την ξέρετε, αυτό το ασκί που στην άκρη του είναι κολλημένα δυο καλάμια) κι' οι βοσκοί της Σικελίας την καραμούζα τους, που μοιάζει μάλλον με κάτι πανάρχαια δπλα, τα λεγόμενα τρομπόνια. Όσο για μας, ο σύγχρονος μπάρμπα-Μήτρος παίζει την ίδια φλογέρα που έπαιζε κι' ο μέγας Πάν και τα πρόβατά του φαίνεται πως ευχαρισιούνται με τη μουσική του το ίδιο όσο και τα ποιμένα του αρχαίου Θεού.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΜΕΤΕ ΑΟΡΑΤΟ ΜΕΛΑΝΙ

Σ' ένα πόλεμο των Άγγλων κάποιος αξιωματικός στις Ίνδies έλαβε ένα κομμάτι χαρτί που επάνω του έγραφε «Ιώδιον». Τίποτα άλλο! Καθώς λοιπόν ήταν έξυπνος πήρε βάμμα ιωδίου, τόρριξε επάνω στο χαρτί κι' απροσδόκητα ένα σπουδαίο μήνυμα φάνηκε γραμμένο επάνω εκεί. Τα λόγια στο μυστικό έγγραφο είχαν γραφτεί με... ριζόνερο που δεν άφησε κανένα σημάδι επάνω στο χαρτί. Όταν όμως ήρθε σ' επαφή με το ιώδιο τα γράμματα φανερώθηκαν.

Ένας άλλος τρόπος μυστικής γραφής είναι πολύ απλός. Τόν μεταχειρίζονταν συνήθως για να συνεννοούνται κρυφά με φυλακισμένους. Ο φίλος του φυλακισμένου του έστελνε ένα γράμμα απ' τα συνηθισμένα χω-

ρίς τίποτε το ύποπτο, που σαν τέτοιο περνοῦσε απ' τη λογοκρισία των φυλακών. Ο φυλακισμένος λάβαινε το γράμμα κι' άμα έμενε μόνος έτριβε τα λερωμένα του δάχτυλα στα διαστήματα άναμεταξύ απ' το φανερό γράψιμο, κι' άνάμεσα απ' τις γραμμές που φαίνονταν ως τώρα, καινούργιες παρουσιάζονταν. Τό μυστικό είναι πως ο φίλος του είχε γράψει άνάμεσα απ' τις γραμμές ένα δεύτερο γράμμα με γάλα και τό πέρασμα απ' τα λερωμένα δάχτυλα επάνω απ' τό γάλα έκαμε τό γράψιμο άρατό.

Άλλοι, συνήθως στίς κατασχοπέτες, ήθελαν να γράψουν ένα γράμμα που νάναι άρατό στον παραλήπτη να γίνη όμως γρήγορα άόρατο. Δεν είχαν παρά να γράψουν τό γράμμα τους με τό έξής μελάνι: Έβραζαν 10 κόκκους άραουτί σε 1 ούγγια νερό, τάφιναν να κρυώση κι' ύστερα πρόσθεταν 25 σταγόνες βάμμα ιωδίου. Ό,τι γράψεις μ' ένα τέτοιο μελάνι φαίνεται μόλις γραφτεί, γρήγορα όμως άρχίζει να χνίζη και μέσα σε 4 μέρες γίνεται έντελώς άόρατο. Άλλα πάλι μελάνια άόρατα όταν γράφει κανείς γίνονται άρατά με τό ζέσταμα. Ένα τέτοιο μελάνι γίνεται ως έξής: Λιώνεις 1 δράμι κοβαλτίου, και 1 δράμι γόμμα άραδική σε 1 ούγγια νερό, θάχνης ένα μελάνι που ό,τι γράψεις μ' αυτό δέ θα φαίνεται αν όμως τό χαρτί ζεσταθεί, παρουσιάζονται τα γράμματα γαλάζια.

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

— Πέστε, γιατρέ μου. Θά τό σώσω;
— Ναί, κυρία μου. Μη φοβάσθε. Και πρό παντός μ'ήν κλαίτε. Δεν σ' ας κρύβω. Σοβαρό είναι. Μα θά νικήσουμε.
— Άχ! Θέ μου. Άλήθεια; τό ξέρετε... Ένα τ' έχω... και...
— Τό ξέρω. Και τ' αγαπάτε πιο πολύ απ' τη ζωή σας. Μα σ' ας είπα. Δεν πρέπει να κλαίτε. Ψυχραιμία και κουράγιο χρειάζονται. Αν περάσουμε καλά τη βραδυά, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος. Αντίο...

— Αντίο!...
Ένα ένα ακούγονταν τα βήματα στη σκάλα. Η πόρτα έκλεισε. Έσύ κι' εγώ, μικρούλη μου!

Νά μ'ήν κλαίη μιά μητέρα όταν κρατάει ένα ράκος παιδιού στην αγκαλιά; Είναι δικά σου, άγόρι μου, αυτά τα μαγουλάκια τα χλωμά, τα μάτια τα σδυμένα; Κι' είναι παιδί αυτός ο όγκος που φλέγεται όλος; Φωτιά κι' άνάσα...

Βαρείς σαν την ψυχή μου, ή νύχτα πλυκώνει. Φεγγάρι: όλόγιομο, ά-

στέρια... Τί γαλήνη στη φύση και τί φουρτούνα στη μαυρισμένη την καρδιά μου... Η νύχτα να περάση!... Μά πώς... Στέκονται, θαρρείς, τού ρολογιού οι δείχτες, τόσο κινούνται. Άργά, όσο γοργός είναι ο πόθος μου για τό ταχύ ξημέρωμα. Άν τούς κινούσα έτσι θάτρεχαν ίσως οι ώρες... Μά είναι τρέλλα. Κ' ή μανούλα δεν είναι τρελλή...

Έλα να καθήσουμε φρόνιμα έδώ στον καναπέ. Δεν είσαι άρρωστο, άγόρι μου γλυκό. Κοιμάσαι μονάχα, άπαλά και γαλήνια. Θυμάσαι; Ένα παραμύθι που είπα και σ' αποκοιμήσαι; Εκλείσαν τα ματόφυλλά σου κι' έγειρες κεφαλάκι στον ώμο μου. Νά πούμε ξανά, τό παραμύθι:

— Ήταν μιά φορά μιά μητέρα κι' είχε ένα άγόρι, ένα μονάκριβο άγόρι. Και τ' αγαπούσε, και τό λάτρευε. Ήταν ο ήλιος, ήταν ή χαρά της, ήταν ή ζωή της. Και τό παιδί αγαπούσε τη μανούλα του πολύ-πολύ. Έτύλιγε τα μπράτσα γύρω στο λαιμό της και της έλεγε: Στάσου μανούλα, να ιδώ ποιόν αγαπάς στον κόσμο πιο πολύ. Αυτός που αγαπάς θά ζωγραφιστή στα μάτια σου. Κι' ή μητέρα φιλούσε τον καθρέφτη τό μαγικό, που της έστελνε πίσω την εικόνα της...

Τόν έφιλούσε μά τώρα κλαίει γιατί θυμάται πως δεν άνοιγαν καθόλου άπόψε τα γλυκά ματάκια κι' ούτε τα χειλάκια έλάλησαν άπόψε τη λέξη τη γλυκειά τη μαγική. Βογγούσε μόνο. Παιδάκι μου, δός μου τόν πόνο σου, δός μου χιλιάδες πόνους. Έσύ να μ'ή βογγάς μονάχα. Όμως πονείς και φλέγεις, παιδάκι μου, τό νοιώθω εγώ, τό λείει και τό θερμόμετρο... Άχ! ή βαρείς ή νύχτα, ή άξημέρωτη!... Για να ξεχάσουμε θά πούμε ένα τραγούδι τού αγαπημένου ποιητή μας... Έγώ θά τό λέω και σ' ό θ' άκους. Κι' ας είναι κλεισμένα τα ματάκια...

Αφκαστο κι' αστόλιστο. Τού χάρου δέ σέ δίνω.
— Όχι! Είναι φριχτό. Άλλο τραγούδι παιδάκι μου, θά πούμε:

Με τί πανιά να σε περάσω
Θάλασσα—νύχτα για να φτάσω
Στό θεο λιμάνι της αύγης;
Θά τη διαδοῦμε τάχα έμεις τη θάλασσα; Άχ! Δέ θ' άράξουμε ποτές; Άν ήταν να μ'ας έπαιρνε και μ'ας τό φεγγαράκι, και να μ'ας έφερνε άπόψε κι' εγώ δεν ξέρω, πού; Σ' όποιο μέρος κι' αν ήταν, φθάνει να μ'ή βρισκόμαστε σ' αυτή την κάμκρα με τη βαρείαν ατμόσφαιρα. Νά μ'ήν βλέπαμε τό φοβερά μπουκάκια, τό άδεια κρεβάτι, τό μπάνιο.

Τά μεσάνυχτα πέρασαν κι' ακόμα καίγεται, παιδάκι μου. Φέρνω τα χείλη μου στο μέτωπό σου τό χλωμό. Μ' αλίμονο. Καί τα φίλιά μου άπόψε είναι φωτιά. Στό κρεβάτάκι θά σε βάλω και θά καθήσω δίπλα σου. Δέ θά κοιτώ την πονεμένη όψη σου, δέ θά κοιτάζω τό ρολόγι που προχωρεί τόσο σιγά. Θά ρίξω μονάχα τις ματιές στο είκονοστάσι και θά ψυθιρίζουν τα χείλια μου μιά προσευχή στην Παναγίτσα μας...

Νά ή αύγη! Έρρόδισε κεί—πέρα την άκρη τ' ούρανοῦ. Άπλώθηκε ο πέπλος της στη θάλασσα και βάφτηκε κι' αυτή τριανταφυλλά. Όλα όραία κι' ή άκούμαντη θάλασσα, και τα βουνά της άνατολής που ξύπνησαν απ' τό βαθύ τους ύπνο τό νυχτερινό. Καμικά φωνή, δεν ταράζει την ώρα τη γλυκειά. Παράξενο! Και τα πουλιά ακόμα να σιγοῦν; Πώς αυτό. Νά δοῦμε τό ρολόγι...

Τρεῖς... Και τό παράθυρο κλειστό. Εκλείσαν από τόν ύπνο τα μάτια της μανούλας και τάφησε μονάχο.

Κι' αν ήρθε ο άγγελος ο κακός και σ' άρπάξε, χρυσό μου; Τρέμω ν' άγγίξω τό μέτωπό σου τό χλωμό, τρέμω να σκύψω πάνω σου. Θ' ακούσω την άνάσα σου, γλυκό μου; Τρέμει... μά πρέπει.

Άχ! Η μανούλα σου κοιμήθηκε, μά ή Παναγία παράστεκε στον ύπνο σου. Δροσερό τό μετωπάκι σου, ανάλαφρη ή πνοή σου. Νά τό πιστέψω... ναί, τό λείει και τό θερμόμετρο... Άγόρι μου!... Έφθάσαμε στο θεο λιμάνι της αύγης...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΖ-ΖΑΦΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Στό Παρίσι κάποια Μαρκησία είχε καλέσει σε γάμο ένα διάσημο ποιητή. Ήταν και πολλοί άλλοι καλεσμένοι—ανάμεσα σ' αυτούς κι' ένας συνταγματάρχης τού πυροβολικού—κι' ή Μαρκησία, για να τούς διασκεδάση, παρακαλούσε τόν ποιητή να απαγγείλη κανένα του ποίημα. Ο ποιητής δεν ήθελε· δεν ήταν, έλεγε, ούτε τόπος ούτε ώρα· τέλος πάντων άρνιόταν μ' έπιμονή. Με την ίδια όμως έπιμονή τόν παρακαλούσε κι' ή Μαρκησία. Μιά στιγμή, σ' άνασε την ύπομονή, τού είπε δυνατά:

— Μά πέστε μας ένα ποίημα! Τό κάτω-κάτω αυτή είναι ή δουλειά σας! Κι' ο ποιητής ήρεμώτατα:

— Ά, έτσι; Καθένας λοιπόν τη δουλειά του. Θά σ' ας πω ό,τι θέλετε, άμ' άρχίσω και ό κ. συνταγματάρχης από-δω να... πυροβολή!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΟΡΑΚΑΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ...

Κόρακας άρρωστος βαριά
Έπεσε κάποια μέρα
Και βλέποντας τη μάνα του
Νά κλαίη πάρα πέρα,

Της λέει: «Μάννα μου γλυκειά,
Τά κλάμματα δέν φτάνουν
Μόν' προσευχίσου στους Θεούς
Καλά κι' έμ'ε νά κάνουν.»

Κι' η δόλια μάνα του άπαντά:
«Πούδς Θεός θά σέ γιατρέψει;
Ποιανού βοήθ' αν άφησες
Χωρίς νά έχης κλέψει;»

(Κατά τόν Αίσωπο)

Πρόμαχος της Έλευθερίας [Α]

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Χρόνια έλειπε η θειά μου άπ' την
Έλλάδα. Τόσα χρόνια, πού έέχασα τό
λογαριασμό. Τό μέρος ποΐμενε ήταν
τόσο μακρινό—σώστ'ό μΐνη έκανε νά
πάθ' το γράμμα ώς εκεί—πού δέν έχό-
ταν βολετό σέ κανένα μας νάποφασίσω
τέτοιο ταξίδι.

Ξάφνου, ύστερα από τόσο καιρό, μās
ήρθε ένα γράμμα άπ' τό Παρίσι. Τά-
νοίσαμε μ'έκπληξη, γιατί κανέναν, ού-
τε γνωστό, δέν είχαμε σ' αυτήν την
πόλη. Μά η έκπληξη μας έγινε μεγα-
λύτερη όταν είδαμε πώς η θειά μου
βορσκόταν εκεί και μās έγραφε ότι κα-
τέβαινε στην Έλλάδα νά μās συναν-
τήση. Η είδηση με συγκίνησε πολύ μās
αυτό δέν μ' έμπούδιζε νά βλέπω καθα-
ρώτατα, και νάχω συναίσθηση τοΐ τί
γίνεται γύρω μου. Έτσι για πρώτη
φορά κατάλαβα πώς η χαρά όπως και
η λύπη εκδηλώνεται με δάκρυα όταν
δέ είδα την μαμιά μου νά πέφτη άρ-
ρωστη άπ' την ανέλιψη είδηση, σκέ-
φτηκα πώς η χαρά είναι πιο επικίνδυνη
άπ' την λύπη ίσως γιατί δέν είμαστε
έξοικειωμένοι μ' αυτήν...

Σ' όλη αυτή την φασαρία τοΐ έρ-
χομΐ άγΐ έμεινα άπαθής φαινομενικά,
μά από μέσα μου χίλιες δυό σκέψεις
τριγύριζαν. Πώς θάβρισκα αυτήν την
θειά πού τόσο άγαπούσα; Πώς θά μ'
έβρισκε εκείνη; Μάρισε μαθηρία και
έγινε κοπέλα. Σάν ήσουν μικρή ήταν
τό ειδωλό μου. Δός του γύρω άπ' τις
φούστες της τριγυρόντα. Και κείνη
—ένα κοριτσάκι δώδεκα χρόνων—κα-
μάρισε—πού έγινε θειά τόσο μικρή!
Σάν μεγάλωσα και θά μπορούσα νά
γίνω φίλη της, μās έφυγε. Τώρα θά
έαναγύριζε, μά θάαν άπως η θειά τών
δώδεκα χρόνων; Νά δ, τι μās τυραννούσε

Έπιτέλους έφτασε τό τηλεγράφημα
τοΐ έρχομΐ. Άπ' τό πρωΐ όλοι οί
συγγενείς μικροί και μεγάλοι είμαστε
έτοιμοι και κατεβήκαμε στην παραλία.
Από μακριά προσπαθούσαμε νάνακα-

λύσουμε λίγο καινό, καμιά μαυρίλα,
άλάνθαστο σημάδι γιά νά διακρίνη κα-
νείς πλοίο στόν ορίζοντα. Έπιτέλους
φάνηκε κάτι μαύρο. Έμείς τά παιδιά
άνυπομονούσαμε και άποφασίσαμε νά
νοικιάσουμε βάρκα γιά νά τραβήξουμε
κατά τό βαπόρι. Η άπόφαση στην πα-
ρεά την δική μας ίσοδυναμεί με πράξη.
Καθήσαμε στη βάρκα και τραβήξαμε
γιά τάνοιχτά. Τί άγωνία! Και τί άπελ-
πιστικά άργά πού τραβά τά κομπιά ό
βαρκάρης! Και τό πλοίο λές και στα-
μάτησε. Δέν προχωρεί διόλου.

Κάποτε ηΐδδοκα νά φτάσουμε. Άρ-
χίσαμε νά κουνάμε χέρια, καπέλλα, σάρ-
πες... Οί έπιβάται μās κοιτάζαν με
συμπάθεια. Έμείς ξεφανίζαμε σάν ά-
γριοι. Άπό πάνω όλοι σχεδόν κουνού-
σαν τά χέρια τους. Ποιά άραγε άπ'
όλες νάταν η θεία; Νά ένα δύσκολο
πρόβλημα πού δέν τό λάβαμε διόλου
ύπ' όψη. Και τότε μόνο πέρασε άπ'
τό νοΐ πός οΐτε εκείνη ίσως δέν θά
μās γνώριζε γιατί μās άφισε μικρούς
και μās έβρισκε μεγάλους. Καθήσαμε
λυπημένοι όλα τά ξαδέλφια στη θέση
μας και γυρίσαμε πίσω. Έπιτέλους
έφτασε και τό πλοίο στό λιμάνι. Άπ'
τους πρώτους ήσαν κι' οί δικΐοι μας
πού περιτριγύριζαν την σκάλα με τις
βάρκες και κατόρθωσαν νάνέβουν έ-
πάνω. Τους είδαμε νάγκαλιάζουν μία
κυρία και νά την φιλούν. Ήταν η
θεία. Έπιτέλους τη βρήκαμε. Σάν νά-
χαμε σύνθημα όλοι μαζί φωνάζαμε τό
περίφημο «θεία» σέ όκταφονία!... Γύ-
ρισε, μās κοιτάξε έκπληκτη, κάτι ρώ-
τησε κι' άρχισε νά μās περιεργάζεται.

—Αυτή θάνα άσφαλός η Έλλη.
Νά κι' η Σοφούλα με τό λακκιάμα της.
Ο Δημητρώλης, η Σαπαφί, η Νίνα, η
Νέλλη. Κι' αυτή με τά ξανθά μαλλιά
πούά νάνα!

—Είμαι η Μπεμπέκα πρόφτασε νά
πΐη η Ρεούλα.

—Κι' αυτός ό νέος;

Σιγά-σιγά μās γνώρισε όλους.

Όταν κατέβηκε ζήτησε νάση κον-
τά μας. Την ύποδεχτήκαμε με ξεφωνη-
τά χαράς τόσο δυνατά πού άναγκάστη-
κε νά βουλώση ταΐτιά της με τά δαχ-
τυλα. Λίγη κουβέντα μέσ' στην βάρκα,
ένα χαμόγελο, μερικά φίλια και η ξε-
νητεμένη θεία κατόρθωσε στην στιγμή
νά κερδίση την καρδιά μας, την έμπι-
στοσύνη μας. Τό μόνο πού δέν κατόρ-
θωσε ήταν νά μās έπιβάλει σιωπή. Ό-
ταν μαζεύεται η παρέα μας φωνάζου-
με τόσο δυνατά ώστε συχνά μās θυ-
μίζει την ήμερα τοΐ έρχομΐ της, τά
ξεφωνητά της βάρκας και μās όμολο-
νει ότι μās πέρασε γιά... άγριούς
της Ζούγκλας! Κι' όταν της θυμίζου-
με ότι έδω δέν είναι Άφρική συμπλη-
ρώνει, «της άσπρης Ζούγκλας!»

Αυτός ήταν ό περίφημος έρχομός της
θείας πού δυστυχώς πολύ γρήγορα θά

γίνη παρελθόν άφού έτοιμάζεται νά
μās ξαναφύγη... Γεΐφος [Β]

ΠΟΙΑ;

Ένας άνεμος εΐθυμίας φυσούσε μέσα
στην τραπεζαρία τοΐ σχολείου. Διάβολε!
Όταν από αύριο πάουν τά μαθήμα-
τα γιά τις Άποκριές δέν έχει κανείς
κάθε δικαίωμα νάνα εΐθυμος; Κι' αν
τύχη μάλιστα κι' είναι έσωτερικός, τό-
τε μ' όλο του τό δικιο.

Κάποια είχε καθήσει μπρός στό πιά-
νο κι' έπαιζε ένα ζωηρό κομματάκι. Με-
ρικές χόρευαν, άλλες έπαιζαν, όλες ήταν
χαρούμενες. Μονάχα δυό άπ' τις με-
γαλύτερες κάθονταν παρόμοια και κου-
βεντιαζαν μεταξύ τους ήσυχα.

—Α! έγΐθ' θά περάσω θαΐμα, έλεγε
η μία. Είμαι καλεσμένη σέ τόσα σπΐ-
τια, σέ τόσους χορούς. Θά χορέψω, θά
ίδω κόσμο, θά διασκεδάσω. Ήταν και-
ρός, ξέρεις, γιατί σκάζω κλεισμένη έ-
δω μέσα. Άς είναι θ' άποζημιωθΐ ό
πωσδήποτε τώρα. Κι' έΐθ' πώς θά πε-
ράσης τις Άποκριές;

—Έντελώς διαφορετικά, είπε η άλ-
λη. Οΐτε συναναστροφές, οΐτε χοροί.
Μη νομίσω όμως πώς λυπάμαι γι' αΐ-
τό, κάθε άλλο. Έγΐθ' θά κάνω Άπο-
κριές στην πατρίδα μου, στό Αΐγιο.
Με περιμένουν εκεί ό πατέρες μου, ό
παππούς μου, η γιαγιά μου. Δέν έχουν
άλλο παιδί από μένα και μ' αγαπάνε
τόσο πολύ! Όπως άλλωστε κι' έγΐθ'.
Θά γιορτάσουμε όλοι μαζί ήσυχα κι'
άγαπημένα, χωρίς περιττές πολυτέλειες.
Σώπασαν και βυθίστηκαν καθεμιά
στις σκέψεις της.

Η κοσμική έβλεπε με τό νοΐ της αΐ-
θουσες λαμπροφωτισμένες, τουαλέτες
ώρατες, θορυβώδη μουσική, χορούς.

Στό μυαλό πάλη της έπαρχιωτιστας
πέρασε, σάν όλόφωτη εικόνα, μία συμ-
ραγδένια θάλασσα, βαρκούλες κομψές,
καΐκια γοργοτάξιδα, τό σπιτάκι με τόν
άπέραντο κΐπο, τό ήερο, εΐδυλιακό
περιβάλλον της μικρής πόλης.

Και χάρονταν κι' οί δυό. Κι' ένα
χαμόγελο αδιόρατο ζωγραφιζόταν στό
χείλια τους. Εΐν' ώρα η ζωή!

Αυό χαρές, δυό εύτυχίες. Ποιά όμως
νάταν άραγε η πιο μεγάλη, η πιο άλη-
θινή;

Άγκάθι [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί δέν πās στό σχολείο, Μπε-
μπέκα;

—Μά δέν ξέρω νά διαβάζω!

Ταίς

Η μαμιά: —Γιατί, Τάκη, βάζεις
μπροστά τό ρολόι σου;

Τάκης: —Γιά νά περάση πιο γρή-
γορα η ώρα!

Λευκός Κύνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου
την 19 Φεβρουαρίου 1936

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός τοΐ Μπά-
ρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη
«Διάπλαση», διοργανώνει διοεβδομα-
διαίες ειδικές έκπομπές γιά τά Έλλη-
νόπουλα, τόσο τοΐ Έσωτερικού όσο
και τών Έλληνικών παροικιών τοΐ Έ-
ξωτερικού ως έξης: Κάθε Σάββατο,
ώρα (Άθηνών) 9 ώρες 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα γιά μικρότερα παιδιά. Κά-
θε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 ώρες 9,
20') πρόγραμμα γιά μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί
Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ότοι έχουν ψευδώνυμο και
μΐθ' γράφουν, δικαιούνται νά έχουν ά-
πάντη—έκτενέστερη η συντομότερη,
ανάλογως τοΐ θέματος και τοΐ χώρου—
στην Άλληλογραφία μου. Δυσανάγνω-
στα γράμματα, με ξεθωριασμένα γραμ-
μένα, ή ακατάστατα, βιαστικά, μουν-
τερουσιμένα, δέν τό διαβάζω. Έπίσης
δέν δέχονται γράμματα πού δέν έχουν
τό άπαιτούμενο γραμματόσημο και πρό-
πει νά πληρώσω ό,τι λείπει διπλό. Νά
τά συγίσετε στό ταχυδρομείο και νά βά-
ζετε τό γραμματόσημο πού χρειάζεται.

ΘΥΜΙΣΐ ότι η προθεσμία τοΐ Δ' Διαπλά-
σιακού Ραδιοφωνικού Διαγωνισμού τοΐ
Σταθμοΐ Μπάρι λήγει στις 10 Μαρτίου.
Τό νοΐ σας νά μη την χάσετε.

Βασούλα Μπουρνιά, παλιά μου φίλη
και συνεργάτρια, σ' εύχαριστώ με όλο γι-
ά τό καλό σου γράμμα και την ώραία με-
τάφραση πού θά δημοσιευθΐ πολύ γρήγο-
ρα. Πραγματικώς, τό μυθιστόρημα «Ρηγ-
γίνα» πού δημοσιεύει τώρα ό κ. Ξενόπου-
λος στό «Άθηναϊκό Νέα» παρακολουθεί-
ται με μεγάλο ενδιαφέρον. Είναι, βλέπεις,
από τη ζωή τοΐ Σολωμού, πού τόν πα-
ρουσιάζει από άγνωστη όψη, κι' άκόμα
αναπαριστάνει την Ζήκυθο της έποχής
εκείνης πού τόσες έπρόφερες όληρεσίες
στην Έλληνική Έπινύσταση.

Εύχαριστώ γιά όλα, Άγγουρολογιΐ-
τατε. Γιά τό ζήτημα τοΐ Συλλόγου σας,
ό κ. Γυμνασιάρχης έχει δικιο νάπαρρηΐ
στούς μαθητές νά ήρΐουν Συλλόγους χωρίς
την έγκρισή του. Ή είχε όμως άδικο αν
δέν έδινε την έγκρισή του στό δικΐο σας,
πού είναι Διαπλασιακός, με κύριο σκοπό
τη διάδοση τοΐ παιδικοΐ μας. Γιατί τό
περιοδικΐ μας είναι έγκυρομένο από τό
Ύπουργείο ως έλεύθερο άνάγνωσμα σ' ό-
λα τά Ύχολεία, έπομένως χρωστούν νά τό
έγνωσΐν και νά τό ήποστηρίξουν όλοι οί έ-
κπαιδευτικοί. Έλπίζω λοιπόν ότι κι' ό κ.
Γυμνασιάρχης θά σας έπιτρέψη νά συνεχι-
σετε τό έργο σας, ώφέλιμο και σέ σας τούς
ίδιους και στός άλλους.

Δέν θά συμφωνήσω μαζί σου, Άγκάθι,
πώς αυτά έπρεπε νά μείνουν έντελώς με-
ταξΐ μας. Γιατί τάχα; Έχεις δυό ωραιό-
τατες κλίσεις—και τώρα τις καταλαβαίνω
όπως μΐθ' τις έξηγείς—πού είναι όχι γιά νά
ντρέπεται, αλλά νά υπεργρανεύεται. Κι'
ή γνώμη μου είναι ότι θά μπορούσες νά
καλλιέργησες τουλάχιστο τη μία, κι' έ-
δω μάλιστα, ηγαλόντας στην λαμπρή
Σχολή της κυρίας Πράττικα. Κι' από έ-
κει ύστερα, βλέποντας και κάνοντας. Τώ-
ρα πού μπήκες στό δεκάξι—νά τά έχω
τοστήσης!—πρέπει νάχως πιο πολύ τό
θάρος της γνώμης σου και νάψηράς τά

λόγια τών άνδρων, προπάντων εκείνων
πού δέν είναι σέ θέση νά σε καταλά-
βουν. Έπρωτίμωρα, βλέπεις, από ένα ναι
ή ένα όχι, νά σοΐ πΐθ' αυτά, πού εί-
μαι βέβαιη πΐθ' θά σ' έγκαρδιώσουν...
γιά πάντα.

Έξέταλεσα τις παραγγελίες, Ικάδι-
ρπες, κι' εύχαριστώ γιά όλα. Πόσον και-
ρό είχε νά φανΐ το ψευδώνυμό σου! Νά
έλπωμ πΐθ' θά φαίνεται τώρα συχνότερα;
Είπα σέ προηγούμενο φυλλάδιο—θά τό
είδες—ότι τό προνόμιο τοΐ άώρου, γιά ό-
σους άναγνώσαν ή γράφηκαν έντός της
προθεσμίας (15 Ιανουαρίου) λήγει στις
15 Μαρτίου. Ώς τότε μόνο, όσοι δέν ά-
γόρασαν ήΐθη, μπορούν νάγοράσουν ένα τό-
μο μου μισοτιμή. Κατόπι τό προνόμιο πα-
ραγράφεται. (Κι' έννοΐ πάντα γιά κείνους
πού τό έχουν γιατί αυτοί πού άναγνώσαν
ή γράφονται τώρα, δέν έχουν τίποτα).

Σ' ένα παλιό της γράμμα—έκείνο πού
συνώδευσ την άναγνώση της συνδρομής της
—η Τρούπα στό Νερό μΐθ' γράφει γιά τό
αναγγελιδόμενο τότε μυθιστόρημα τοΐ Βέρν:
«Κι' ώραίο νά μη είναι, άφού τό μετα-
φράζει ό κ. Ξενόπουλος, θά γίνεταί». Εί-
ναι αλήθεια πΐθ' μιά μετάφραση από κα-
λό λογοτέχνη, έξωραΐζει πολλές φορές τό
πρωτότυπο. Είναι επίσης αλήθεια πΐθ' ό
Βέρν διακρίνεται γιά τη φαντασία του, ό-
χι όμως και γιά τό ύφος του. Οί κριτικοί
του μάλιστα είπαν πΐθ' «τό ύφος του εί-
ναι το πρώτο του». Ώστόσο οί «Έξωφρε-
νικές Περιπέτειες», παλιό το έργο, πού
τό έπιμελήθηκε, φαίνεται, περισσότερο από
άλλα του, κατοπινά, είναι κι' έκτάκτως
καλογραμμένο. Αυτό έχει ύφος. Κι' η με-
τάφραση τοΐ κ. Ξ. άπλως τό άποΐζει.

Ένα φτωχό παιδί από τη Θεσσαλονίκη,
ό Ε. Σ., μΐθ' γράφει ένα συγκινητικό γράμ-
μα, όπου μΐθ' λέει πόσο θέλει νά με δια-
βάξει και πόσο άδυνατεί νά εκπληρώση τη
μεγάλη του αυτή έπιθυμία. Μά και μένα
πού είναι άδύνατο νά στέλνω τό φυλλάδιο
μου χάρισμα σ' όλα τά φτωχά παιδιά πού
θά ήθελαν νά τό διαβάσουν. Κι' έχω τό-
σες αϊτήσεις! Γι' αυτό συσταίνω σήμερα
στούς πιο εύπόρους τόν Ε. Σ. Κι' ίσως
κάποιος θά βρεθΐ νά τον έγγραφΐ. Έτσι
και γιά τρεις μήνες. Έπειτα άλλος γι'
άλλους τρεις, κι' άλλος, κι' άλλος—κι'
έτσι νά μπερδέω τό φτωχό παιδί νά βγά-
λη τό χρόνο του.

Αυό τυπογραφική λάθη μΐθ' διέφυγαν στό
διηγήμα της 'Ιροΐμ «Τό θαυμάσιο ταξΐ-
δι» πού δημοσιεύθηκε στό 10ο φυλλάδιο.
Τό «ανάλαφρη» έγινε «άναγλυφη» (σελ.
114, στ. γ') και τό «χοΐς» έγινε «νοΐς»
(σελ. 115, στ. α'). Η 'Ιροΐμ, πού μΐθ'
τά σημειώνει γιά νά τά διορθώσω, τά λέει
παΐνοντας «Άναγραμματοστούς». Τό πρώ-
το όμως είναι μάλλον Στοιχειόγραφος (άνα-
λαφρη-άναγλυφη) και τό δεύτερο καθαυτό
Μεταγραμματοσός (χοΐς-νοΐς).

Έλαβα, Σταυ-Καί, κι' ένεγράφη τόν
άδελφό σου, πού έλπιζω νάναδείχΐ άξίος
σου διάδοχος. Χαίρω πολύ γιά τη λογο-
τεχνική σου εύδοκΐηση. Φυσικά, άφού
γράφεις στό περιοδικΐ αυτά τών μεγάλων
κι' είσαι τώρα 20 χρόνων, πολύ εύχαρι-
στος θά σ' έκανα κι' έγΐθ' συνεργάτη. Άλ-
λά πρέπει νά μΐθ' στέλνης όχι άπλως λο-
γοτεχνικά έργα, αλλά και κατάλληλα γιά
παιδιά—μικρά ή μεγαλύτερα, αδιάφορα.
Αυτό, πιστεύω, θά έννοης και σΐ. Ώστε
περιμένΐ.

Κόρη τών Κυμάτων, αυτό, καθώς θά
είδες, σΐ ένέκρινα. Δέν άμφισβάλω πΐθ'
θά διακριθΐς στόν κύκλο μας άφού κι' ό
μπαμπάς σου κι' η μαμιά είναι παλιά Δια-
πλασώπουλα. Η ανταλλαγή τών Μ. Μο-
περιμένΐ.

Κόρη τών Κυμάτων, αυτό, καθώς θά
είδες, σΐ ένέκρινα. Δέν άμφισβάλω πΐθ'
θά διακριθΐς στόν κύκλο μας άφού κι' ό
μπαμπάς σου κι' η μαμιά είναι παλιά Δια-
πλασώπουλα. Η ανταλλαγή τών Μ. Μο-

στικΐν γίνεται έτσι: Σ' όποιον θέλεις από
έκείνους πού δημοσιεύουν σχετικές Μ. Άγ-
γελίες («ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά μ'
όλους-ες»), θά στείλεις πρώτη ένα τετρά-
διό σου γραμμένο, με τις άπαντήσεις σου,
και θά λάγεις ύστερα από εκείνον έν' άλ-
λο, επίσης γραμμένο. Και τελειώνει. Τό
ίδιο αν θά ζητήσης και σΐ ανταλλαγή θά
περιμένης νά σοΐ στείλουν, όσοι θέλουν,
τετράδιά τους γραμμένα, και θά τούς τάν-
ταποδώσης με γραμμένα δικΐα σου.

Με ρωτάς, Λευκή Κύνε, «τί γίνεται
άμα άποκαλυφθΐ κανείς»; Τίποτα! Μένει
με την... κακία του εκείνος πού τόν άπε-
κάλυψε. Περιμένΐ το κομμάτι σου. Όσο
γιά τά παλιά αυτά Αινίγματα, τώρα δέν
δέχομαι, αλλά μπερδέι νά βάλεις μερικά
στη Συλλογή σου, όταν θά προκηρυχΐ
Διαγωνισμός πΐθ' σΐνθεσιν Άσκήσεων. Με-
τά τη «Συγκριτική» τοΐ κ. Ξενόπουλου,
πού τελειώνει σέ λίγο, ό Άνανίας θά σας
δΐσΐ όδηγΐ γιά νά λύσετε και νά συν-
θέσετε Άσκήσεις. Κι' έτσι θά μάθης και
σΐ έκείνα πού δέν ξέρεις άκόμα.

Σανθΐ Δόκιμε, άρκετά καλές οί Ά-
σκήσεις σου. Άλλά, ξέρεις, δέν δημοσιεύω
όλες μαζί όσες έγκρίνω από κάθε Συλλο-
γή, άλλ' άπό μιά κάθε τόσο. Οί Συλλο-
γές πού έχω λάβει είναι καμιά σα-
ρανταπενταριά. Σέ κάθε φυλλάδιο δημο-
σιεύω από 9—10 Άσκήσεις. Ώστε η σει-
ρά κάθε συνθέτης έναγυρίζε σ' ένα πε-
ρίπου μήνα. Αυό Άσκήσεις, μΐθ' φαίνεται,
σΐ έχω δημοσιεύει ως τώρα. Η δεύτερη
είναι στό φυλλάδιο της 8 Φεβρουαρίου. Η
τρίτη λοιπόν θά είναι σ' έν' από τά πρώ-
τα τοΐ Μαρτίου. Αυτά, γιά νά τά ξέρουν
κι' οί άλλοι.

Ρόζα Λίνα, δέν άρκεί μόνο νάχω τόπο
γιά νάπαντήσω έκτενώς σ' ένα γράμμα—
πρέπει και νά λΐη κάτι πού νά ενδιαφέρει,
πολύ ή λίγο, όλους—μιά έρώτηση μιά ά-
πορία, μιά ιδέα και καθεξής. Άλλά και
τέτοιο όταν είναι, πάλι δέν άπαντώ άμα δέν
έχω χώρο. Κι' αυτά γιά νά τά ξέρουν όλοι.

Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη,
Άσπες Κόινε, Άγαμέμνων, Ταίγα-
νοπούλα της Έρίσσου, Μικρούλα Τσα-
λαλά, Ρας Λεονίδα και Κορυδαλέ—νέοι
μου φίλοι και φίλες, η παλαιοί πού τώρα
μπαίνετε στην κΐνηση, με πολλή μου χαρά
διάβωσα τά γράμματά σας, σας ένέκρινα
τά ψευδώνυμα κι' έλπίζω νά μΐθ' γράψετε
συχνά.

Σ' άλλους δέν έχω σήμερα τόπο νάπαν-
τήσω. Στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται ούτε άνα-
νέμεται, αν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα,
όρ. 10—Τά έγκρινόμενα ή άνανούμενα ισχύουν
ός την 30 Νοεμβρίου 1936. Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν σέ άγρία, και όσα από Κ. σέ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρός Άσΐ-
κας, ά. (ΒΠ). Άλκυσ Νουόςος, ά.
(ΛΚ). Άττε Ίροΐμ, κ. (ΜΜ). Τριαν-
ταφυλλιά, κ. (ΟΚ). Μπαρουτοκαπνι-
σμένη Γαλανόλευκη, ά. (Who?) Σιγα-
λοπερπάτη κ. (ΒΒ). Χαμηλοβλεπού-
σα, κ. (ΨΨ) Φλεβαριάτικος, ά. (ΕΦ).

Άνανώσεις Ψευδώνυμων: Άχι-
νός, ά. Ιονία, κ. Άνθης Άνθεμος,
ά. Συριανός, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους
της: Άγγουρολογΐατον (έξέχασα νά
σοΐ [πΐθ' ότι ό κ. Ξ. έλαβε την κάρτα
σου και σ' εύχαριστεί πολύ.) Χλωμήν Σε-
λήνην (δέν τά έρω, παιδί μου, αυτά πΐθ'
με ρωτάς μπερδές όπως νά γράφεις άπ'
εΐθ'εις «προς τό Άμερικανικόν Κολλέγιον
Άθηνών» και νά ζητήσης τόν Κανονι-

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γρηγορότερο. 'Ας έχουν όπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος' ή καθυστέρηση επομένως δυσκολεύει πολύ το έργο μου που απαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

σμός' δεν πιστεύω να μην τόν στέλνουν') **Ρίτσαν** (τό ένέκρινα' γράφεις πολύ καλά, μόνο που γράφεις άραιά' δεν θά μπορούσες συχνότερα; για άλλα εύχαριστώ) **'Αστράκι** (σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο, αλλά πρέπει να μου γράφης και τ' όνομά σου' άκόμα να διαβάσης τόν 'Οδηγό, γιατί οι λύσεις που μου στέλνεις σε κοινό χαρτί πάνε χαμένες') **Ταυρομάχον** (πολύ μ' εύχαρίστησε τό γράμμα σου, αλλά ή φωτογραφία πολύ θαμπή') **Σταμάτην** και **Μαρίαν Θηραίον** (έλαβα κι' εύχαριστώ πολύ' μά να μου γράψετε!) **Κλαίλιαν** και **Δέλιαν Θεοχαρίδον** (εύχαριστώ πολύ για τήν ανανέωση και τά καλά λόγια') **Ρωσοέταν 'Αποστολοπούλου** (για ψευδώνυμο δεν θυμώμαι' αν δεν τό είδες ως τώρα στίς έγκρίσεις, να μου ξαναστείλης' έγάλασα με τό έπείσδισ') **Μυγχαούξεν** (εύχαριστώ πολύ' χαιρετισμούς στον άδελφό σου') **'Ανακίαν** (θά τό διαβάσω με τή σειρά του και θά σού πώ' ο κ. Π. σ' εύχαριστεί' φέτος, έλπίζω, θά ιδής') **Καπετανοπούλαν** (έλαβα κι' εύχαριστώ του κ. Ξενοπούλου' ώ, καμμία ένόχληση! εύχαρίστηση μάλιστα να μου γράφης πολλά' να σάς έξηση τό κοριτσάκι τής αγαπητής μας Λούλας') **Μικρήν Βολιωτοπούλαν** (σά να τόξερα λοιπόν πώς τό άλλο τό είχες διαβάσει και σου ένέκρινα αυτό' χαίρω που μ' αγαπάς τόσο κι' έλπίζω να μου γράφης συχνά') **Νινέτταν** (για τίς τρεις 'Αγγελίες ο λ)μός σου χρεώθηκε με δρ. 37,40' ώστε μένει υπόλοιπο στη διάθεσή σου δρ. 19') **'Αελλά** (χαίρω που πήγαν καλά οι διαγωνισμοί' πολύ εύχαριστως θά σε πληροφορούσε γι' αυτά όλα ο κ. Ξ., αλλά προφορικώς' δεν έρχεσαι καμμία μέρα να τόν ιδής; βράδυ από τίς έξήμιση είναι πάντα σχεδόν στο σπίτι') **Μενεξέν** (καλή έπιτυχία στους διαγωνισμούς' σού έστειλα λυσόχαρτο' μία παρομμία λέει' κ' έθουλος ο νοός διπλός ο κόπος' και στο έθουλος περιλαμβάνεται κι' ο άφηρημένος...) **Κρίτωνα 'Εξακουστόν** (έστειλα 'Οδηγόν και 35ο φυλλάδιο') **Πάνα** (έλαβα, εύχαριστώ' καλή έπιτυχία σε όλα') **Νεφέλην** (ανανέωσα τό ψευδώνυμό σου κι' έχω υπόλοιπο στη διάθεσή σου δρ. 12,20' χαίρω που σου άρέσουν τόσο τά έφτερινά' τόμον έστειλα' εύχαριστώ για όλα') **Βέλος** (έξανάστειλα τό 4ο κι' ή ανανέωση έγινε!) **Σεραφείμ Ι. Χαριτωνίδην** (έλαβα, εύχαριστώ, φρόντισε!) **Δ. Μ. Δημητριάδην** (εύχαριστώ, έστειλα, έχει κληώς') **'Ανθος του 'Ιονίου** (έστειλα τόμον 1931') **Γίαννα Πολλάτον** (έστειλα') **Γεώργιον Γ. Γουλανδρέν** (περιμένω να στείλεις ψευδώνυμο να σου έγκρίνω' ιδέες τί λέω σήμερα για όσους ανανέωσαν ως τίς 15 'Ιανουαρίου') **Ειρήνην Παντελάκη** (πολύ μ' εύχαρίστησε τό γράμμα σου' μόνο να μου στείλεις άλλο ψευδώνυμο, γιατί αυτό που προταίνεις ένέκριθη στο 3ο φυλλάδιο γι' άλλην') **Μπουμπούλ** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 31 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 277ου Διαγωνισμού. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δέκται μέχρι 22 'Απριλίου.

129. Δεξιόχειρος

Μιά προσωπική
Με μία δεικτική,
Μά χωρίς κεφάλι,
Νήσο αποτελούν
Πού όλοι θά τη βρούν:
Τέτοια δεν είν' άλλη!

Γαρύφαλο

130. Μεταγραμματισμός

'Από κορυφή άψηλή,
Βασιλιά σοφό μεγάλο
Κάνα, φτάνει άντί του Χι
Σίγμα γι' άρχικό να βάλω.
Βραϊλιάνα

131. Τονόχειρος

Κακός, λέει; κάθε άλλο!
Μ' άν ο τόνος του άνεβή.
Τό παπούτσι σε στενεύει
Και τό δαχτυλο πονεί!

Πρίγκιψ Σερνίν

132. Αίνυμα

Και βασιλέα μυθικό,
Και τής Λυκίας ποταμό,
'Ακόμα κι' ένα Φιλικό
Θά ιδής στο άρσενικό μου.
Και κάποια πόλη θρακική,
Και φυσικά έλληνική,
Είναι τό θηλυκό μου.
Βεδουίνος

133. 'Ασθήρ

* * *
* * * *
* * * *
* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

'Αδωά 'Υπαρξίς

134. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Φιλόσοφος
2 5 6 5 9 4 8 9 = Νεοέλλην ποιητής
3 7 5 9 = Δέμα
4 5 6 5 = Συναίσθημα
5 4 6 3 9 = Πόλις και λίμνη
6 1 5 = Θεά
7 8 9 4 5 = Πόλις ευρωπαϊκή
8 6 5 7 5 = 'Οπτασία
9 5 7 8 9 = Νήσος

Ροδία

135. Πτερωτόν Γράμμα μετ' 'Ακροσυχίδος

Αί κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν από έν γράμμα κοινόν—τό πτερωτόν—τό όποϊόν άπαντά πρώτον εις τήν πρώτην, δεύτερον εις τήν δευτέραν, τρίτον εις τήν τρίτην και ούτω καθεξής. Τών ιδίων λέξεων τ' άρχικά αποτελούν ποταμόν:

Χώρα τής 'Ασίας—'Ορα τής ημέρας
'Ομηρική βασίλισσα—'Ορος τής 'Ασίας—Γράμμα του άλφαβήτου—'Αρνάκι τής σούβλας—Νήσος τής Ευρώπης.
Χριστιάννα

136. 140. 'Ομοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

1. δος = Δένδρον
2. δος = 'Αρχαίος βασιλεύς
3. δος = 'Ιππος
4. δος = Γενάρης
5. δος = 'Εκκρίσις

'Ανδρος 'Ανεμώνης

141. Γεῖφος

Τυρί αἶσχη εν εν
T εν εν εν
έν έν έν
έν έν
Κίτρινη 'Αράχνη

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 50

638. 'Αμαζών (άμα, ζών).—639. Μάτι (μά, τί).—640. 'Αρμα-άιμα.—641. Κύων.—642.
Ι Ο Κ Α Σ Τ Η 643-647. Διά του
Ο Α Ι Λ ΑΥ: άναυδος σταυ-
Κ Α Β Α Λ Α Λ ος, αυρα, θαυμα,
Α Α Ε Κ λαυρα. 648. ΜΑΝ
Σ Ι Λ Ε Σ Ι Α -ΨΙ' και ΗΕΑ-ΕΕ
Τ Λ Ι Τ = Μηδένα ψέγε
Η Λ Α Κ Α Τ Η (Μηλος, ΔΕησις,
ΝΑπολέον, Ψευδος, ΓΕρανός).—649.
Μία εστιν άρετή: τό άτοπον φεύγειν
άει.—650. Θυμού κρύτει.—651. 'Από-
φνευε τά περιττά (άπό φεύ γε-τά
περι τό).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—152]

Οι χιονόμπαλές σου, Ρόζα Λίνα, να μην είναι τόσο σφιχτοκαμωμένες τέτος, γιατί μάς σπάνουν τίς ράχες.

Νινέττα

[ΑΣ'—153]

Εξοκολουθώ να ανταλλάσω Μικρά Μυστικά. Περιμένω από όλες και ιδιαίτερες από 'Αρσενικάδες, Τρελλή Νεότητα, Μαργιολάκι, Πουπέ, 'Ανακία, Αίγλη. Να περιμένω; Δ/σις (ΑΣ'—34).

Ζακυνθινούλα

[ΑΣ'—154]

Διαπλάσπουλα, σάς προσκαλώ σ' ένα ώφατο ταγκό. Με μεγάλη άνοπομνησία θά σάς περιμένω στην κάτω Δ/σιν Κύριον Παναγιώτην Πολυχρονόπουλον, 'Αναλήψεως 101, Βόλον.—Χωρίς Φτερά, 'Αρσενικάς Νο 7, Ζακυνθινούλα;

ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΝΤΑΝΣΙΚ

[ΑΕ'—155]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλο τό Διαπλάσσομο' ιδιαίτερες περιμένω από Μπουμπλί, 'Ορπερον, Τιτάνια και Σαρπηδών, στη διεύθυνση: Ανδρα Δέλαν Βελέτσου, Πατησίων 89, 'Αθήναι, διά:

'Αρσέν Δουπέν

[ΑΣ'—156]

Συνέχεια άποκαλύψαν: Ραούλ=Κασιμάτη—Φίλημα Σκιάς=Βρυώνη—Μπατερφαύ=Κόντου—Αιθέριος=Οικονόμου—Μαργαρίτα=Δάξου—Γαρυφαλλο=Αογιάδου. Γειά σας!...

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ»

[ΑΣ'—157]

ΓΑΛΛΕΣΙΔΩΤΙΚΟ ΚΑΡΑΒΙ, σά Γαλαξειδιώτεπουλο ποδηά, θάβλα ν' άλληλογραφούσας. 'Η Δ/σις μου είναι: Γεώργιον Παναγ. Τσουάν, μαθητήν Γυμνασίου, 'Αμφισσαν, διά:

'Ανθην 'Ανθεμον

[ΑΣ'—158]

Προκηρύσσω μηνιαίον διαγωνισμόν Μ. Μυστικών. Συμμετοχή δωρεάν. Βαθείον: τόμος Διαπλάσεως. Γράψατε Ρόζαν Λειβαδάκη. Κεφαλληνίας 2, 'Αθήναι.

Δικ Σάνδ

[ΑΕ'—159]

Ποζάμπο, Ξελογιάστρα, Συμβαθητικέ, Μάνε, Ζουζού, γιατί δεν άπαντάτε στα γράμματα; 'Εσύ, Μύρτις, δεν γύρσες άκόμη από τό ταξίδι: Συριανός

[ΑΣ'—160]

Ζουζού, Κωνσταντίνε ΙΒ', Τρελλή Νεότης, σάς εύχαριστώ. Διαπλάσπουλα, ένθυμεσθε τήν (ΑΣ'—95);

'Ιππότης τής 'Αρτας